

LEK MED

OSS

IFK ÖSTERÅKER 30ÅR

1928 - 1958

Hur en förening bildas? Ja, det kan ske på många olika sätt. Vår förening växte liksom av sig självt, en naturlig reaktion skulle man vilja säga. Under början av 1920-talet fanns i kommunen två föreningar, Runö IF och Åkersberga IK. Bägge förde en tynande tillvaro och man och man emellan diskuterades nog möjligheten av en sammanslagning av de bägge idrottsklubbarna. Den 18 februari 1928 hölls ett sammanträde på kafe Titin i Österåker, varvid beslöts att en förening i fortsättningen skulle finnas. Dess namn blev IFK Österåker.

År 1928, depressionen efter första världskriget har gripit omkring sig med ökad intensitet. Även i vår hembygd har arbetslösheten gjort sig påmint. Stora skaror av ungdom "går utan arbete". Var skall all ungdomlig energi förbrukas? Idrotten blir en utväg att få utlopp för den inneboende verksamhetslusten. En stabil kader av kamplystna ungdomar kom den nya föreningen tillgodo genast genom sammanslagningen, varav några fortfarande arbetar för de idéer som blivit deras.

År 1958, tre decennier har nu förflutit sedan föreningens första styrelse bildades. Alla vet vilken fantastisk omdaning som skett i vårt samhälle. Någon kanske säger: "Vad har det med idrotten att göra". Då svarar vi. Idrotten sysslar huvudsakligen med ungdom, tiden står ej stilla, i morgon är denna ungdom vuxen, idrottsrörelsens uppgift är att låta dem mogna i en sund och kamratlig miljö.

Lek med oss! Detta betyder inte att vår verksamhet enbart grundar sig på lek. Vi arbetar målmedvetet och försöker ständigt att förnya oss, men leken får ej helt försvinna. Föreningen har inga speciella stjärnor, utan består av ungdomar som utövar idrotten därför att de har glädje av att få den fysiska spänst alla människor borde besitta.

Vi hoppas, att de som kommer att ta del av vår skrift förstår att vi har glädje av vår verksamhet, att en grabb som kommer farande över ris och moras, som spelar boll och åker skidor verkligen har roligt. Visst blir vi lite gramsna på varandra ibland, men sådant glömmar de flesta snart, de som ej gör det får skylla sig själva.

Redaktionen

Vill du vara med och leka?

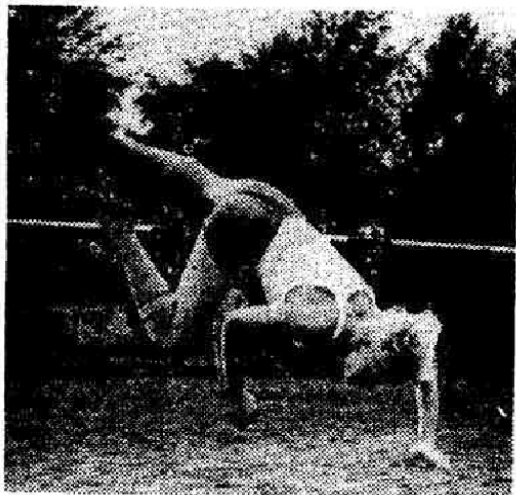
Egentligen vore livet bra mycket enklare utan ungdomsarbete. Den begynnande medelåldern skulle ha det mycket bekvämare i en fåtölj med passande avvikningar, i stället för att köras ut att springa, hoppa och skutta tillsammans med ungdomar, som onekligen är bättre byggda för kroppsrörelse.

Men den som försökt sig på att vara ungdomsledare vet att medelålderns bekvämlighetslängtan inte är det svåraste att övervinna. Sanningen är väl den att ungdomsarbete över huvud taget är krävande.

Om jag gör ett besök på ett ålderdomshem möts jag av en över-
svallande vänlighet. Livet för den gamla människan är fritt från sensationer och dagarna blir ganska enahanda, varje tillfälle till avbrott och variation hälsas med glädje.

Skall jag hålla ett föredrag eller går jag till en församlingsafton vet jag i förväg att jag träffar människor, som samlats på grund av intresse för saken. Med andra ord: I de flesta sammanhang kan man räkna på att människor är sympatiskt inställda och intresserade redan från början. Men med ungdomsarbete är det något helt annat.

Ungdom måste erövrats, och erövring kräver mängder av förberedelse och arbete. Ungdomen är ouppfostrad - eller ärlig, som ofta är samma sak - och visar tydligt när saker inte intresserar. Vi vuxna tackar för det intressanta föredraget, fast vi haft all möda i världen att hålla oss vakna. Ungdom däremot skrapar med fötterna, pratar och visar tydligt och högljutt att föredragshållaren helst borde gå hem och lägga sig. Vi vuxna

klagar över att ungdomen är så fordrande nu för tiden och vi har alldeles rätt i vår klagan. Ungdom är oerhört fordrande. Den fordrar engagemang och intresse, inlevelse och äkthet från den som vill ge sig ut för att vara s.k. ungdomsledare. Och allt detta är oerhört krävande för en människa som redan börjat komma in i förstelningsstadiet och förlorat en del av äktheten och det spontana.

Man kan verkligen fråga sig varför det finns människor som i stället för att hålla sig till TV-apparaten och veckotidningarna utsätter

sig för relaterade provningar. Och ändå är det så underligt att när man en gång börjat är det så svårt att sluta.

Sedan man gått igenom hela den långa listan av mödor och besvärligheter- och det gör man ibland, för det är så skönt att få gnälla litet - kvarstår ett:

Någonstans i ens förgubbade själ lever en liten pojke, som fortfarande är förfärligt pigg på lek och äventyr. Han har svårt att göra sig hörd bland alla myndiga sammanträdesrösterna, men han har upptäckt att om han bara får litet hjälp utifrån, från en scoutpatrull, ett pojklag eller en klubbafton så får han sin chans att komma ut och röra på sig ett slag.

Därför fortsätter man - för att man i längden inte står ut med det förborgeligade och äventyrlösa, för att ungdomsarbetet, trots allt vad det kräver, ger så mycket tillbaka och låter en stor och vuxen människa vara med och leka, och det kan han sannerligen behöva.

Östen Rasmusson

ÅKERSBERGA BRÄDGÅRD AB

CENTRALVÄGEN ÅKERSBERGA

Tel. 0764-20637, 21400

TRÄVAROR

BYGGNADSSNICKERIER INREDNINGSMATERIAL
TEGEL KALK CEMENT SPIK BYGGNADSPAPP
MASONIT IMPREGNERINGSMEDEL

KAKEL OCH GOLVBELÄGGNINGAR

allt för bygget

FOTBOLL

Att fotboll är Sveriges populäraste sport finns bevis för även här i Åkersberga, den största sektionen inom föreningen är just fotboll-grabbarnas. Vi har nu tre lag som spelar i olika seriesystem, två seniorlag och ett juniorlag. Dessutom har vi flera pojklag som spelar i cuper och turneringar i Stockholm med omnejd och har lyckats verkligen bra, ett mycket stort löfte för framtiden.

Om fotboll var den första sportgren som bedrevs på orten måste författaren på grund av sin ungdom låta vara osagt. Omkring 1920 fanns det emellertid två lag, representerande Åkersberga och Runö. Många hårda matcher utkämpades enligt sägnen mellan dem, antagligen även utanför planen. 1925 slog de båda lagen ihop sina påsar, men detta varade ej så länge, anpassningsproblem fanns väl även på den tiden. 1930 hade intresset stigit igen och I.F.K. representerades för första gången i en serie. Inte utan framgång får man lov att säga, tidningen Upplandsbygden skrev att vi var det bästa laget mellan Hagalund och Gävle.

Så småningom hamnade vi i Stockholmsserien, där vi har spelat till dags dato. Tillgången på spelare har växlat, vilket automatiskt för med sig växlande framgångar. En av de svåraste tider Österåkers fotbollslag genomlidit kom omkring 1947-48. Det fanns helt enkelt inga spelare i den rätta åldern med det rätta intresset. Vi hade på några år degraderats från klass 1 till kvlifikationsserien. Endast ungefär hälften av laget var spelare från Åkersberga, resten var värvade "utifrån". Detta hjälpte ju inte precis upp sammanhållningen och gnistan i laget, stämningen var rent ut sagt "i botten". Styrelsen gjorde då ett klokt drag. De tackade "främlingslegionen" för gjorda tjänster, lät juniorlaget kalla sig A-lag och startade en rationell träning. Fullt så drastiskt gick det kanske inte till, men man satsade under de närmast följande åren extra hårt på ungdomen. Och det lyckades ganska bra kan man säga, då började nämligen den nuvarande epoken i I.F.K. Österåkers fotbollshistoria, och om dess ibland ganska krokiga väg till klass 1 i Stockholmsserien finns det väl något att berätta.

Juniorlaget 1946

Efter några års samspel mognade de ystra fölen och med en andra placering i kvalifikationsserien 1952-53 började marchen uppåt i tabellen. Det lag som hamnade före oss var förresten Norrlandsklubben, ett gäng trevliga grabbar som ett par år framåt blev våra argaste konkurrenter om poängen. Två år tillbringade vi i klass 3, varefter det var dags för serievinst före Rålambshov. Vem minns inte seriefinalen mot detta lag på en kall och moddig Stadshagsplan. Vi vann den matchen genom ett iskallt taktikspel, säckförsvar och ett par "spjutspetsar" i kedjan. Erland Pettersson, "Smälle", på vänsteryttern, som på den tiden sällan eller aldrig gjorde mål, överraskade oss med att dundra in ett

drömmål på halvvolley efter bara några minuters spel. Han fick tydligen blodad tand, ty allt sedan dess är han en av våra målfarligaste spelare. Matchen slutade så småningom 5-0 efter strålande spel och därmed var seriesegern och uppflyttning till klass 2 ordnad.

Denna klass 2-serie kommer nog sent att glömmas av dem som deltog. En rad segermatcher, med jämna mellanrum avbrutna av ruskiga bakslag, sällan mindre än 5-6 mål baklänges. Alltnog, inför sista

Uppflyttningen klar.

seriematchen var ställningen denna: Vi hade att möta Viggbyholm, det lag som segrade blev tvåa i serien och uppflyttade till klass 1. En fördel för oss var att oavgjort räckte, vi hade nämligen 2 poäng mer men sämre målkvot än motståndarna. Vi var förtröstansfulla, träningen hade skötts utmärkt av Tage Jansson, antagligen Österåkers bästa fotbollsspelare genom tiderna, som på äldre dagar utbildat sig till tränare. Matchen började i stor stil. För Viggbyholm! I halvtid hade de ledningen med 2-0 efter ett uruselt spel från vår sida. De som då trodde på avancemang för oss var lätt räknade. I andra halvlek övertog vi dock mer och mer initiativet, första reduceringsmålet slog Rune Johansson in efter 20 minuters spel. Vår lilla, men röststarka, hejarklack, som dittills suttit i stum förtvivlan, vaknade till liv och hejarramsorna rungade över planen. Ett enda mål till och vi var i klass 1. Viggbyholm drog ned hela laget på försvar, det var deras enda chans mot vår anstormning. Anfall och skott fastnade också mest i röran framför mål, trots att vi nu också satte allt på ett kort, alla grabbarna gav allt de hade av kondition och kämpartag. Och till slut gav pressen resultat. För att freda målet måste en försvarare ta handen till hjälp, domaren hade ögonen med sig och pekade obönhörligt på straffpunkten. Nu gällde det. Arne Pettersson, som före matchen utsetts till straffsparksexecutor, lade omsorgsfullt bollen till rätta. Åtminstone två av oss blundade, när han tog sats för att skjuta. Det är till att ha

nerver av stål. Det hade i alla fall Arne, han placerade bollen i nät utan chans för målvakten. 2-2. De minuter som var kvar av matchen klarade vi lätt, Viggbyholm var nu ett slaget lag. När slutsignalen gick var stämningen naturligt nog hög bland oss IFK-are. Hur lagkaptenen kunde samla grabbarna till ett ordnat hurra-rop är ett under. Viggbyholm gratulerade oss med en pampig blomsterbukett. Till saken hör att vår lagledare var så säker på vinst att han ej hade köpt någon.

Klass 1-serien blev som väntat åtskilligt hårdare, men första säsongen resulterade i en 7:e placering, vilket man nog kan vara nöjd med.

Calle, Rune, Rolle, Göran, Arne, Smälle, Stämpeln, Ola, Olof, Olle, Uffe.

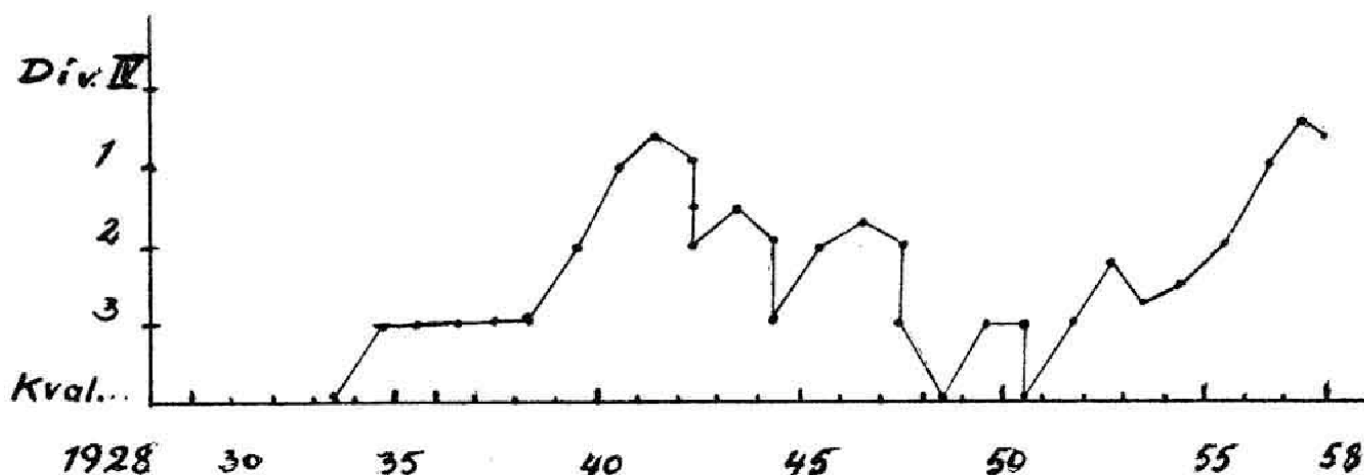
Vi är nu mitt uppe i vår andra säsong, få se hur ställningen är efter denna. Serierna skall nu som bekant läggas om från höst-vår till vår-höst spel, vilket medför att årets serie kommer att omfatta 27 matcher, en verklig maratonserie.

Till sist måste vi ge våra ungdomar en eloge. Juniorlaget har skött sig bra i serien och pojklagen spelade strålande i S:t Erikscupen och Förstads-

mästerskapen. I den senare turneringen avancerade pojkarna ända till finalen, där de mycket knappt besegrades av AIK. Bra gjort grabbar.

Vi vill också passa på att hälsa alla intresserade välkomna till våra matcher på Kungsängen. Ibland får vi naturligtvis se oss besegrade, men en sak kan vi lova. Alla grabbarna krigar med glatt hjärta och gott kamratskap, och så länge vi gör det är det ingen fara med IFK Österåkers fotbollslag.

Fotbollssektionen

När jag sitter och tittar bakåt i tiden bland protokoll och resultatlistor är det många torra siffror och ord som väcker glada minnen till liv. Det är riktigt småtrevligt att få tillfälle att göra

Gamla kämpar,
2:a fr.v. Bror Hellström

en liten sammanfattning av vad som hänt inom friidrottssektionen under de senaste åren. Småtrevligt just därför att jag själv har fått vara med om mycket av det som gömmer sig bland papperens mångfald. Det är min förhoppning att den här återblicken skall nå fram till åtminstone några av dem som var med då och som är med nu bland aktiva och ledare.

Till Er som inte var eller är med och till Er som tror att friidrotten i IFK Österåker legat i träda under de senaste åren riktar sig de här raderna lika mycket.

Låt oss till att börja med ta fram några siffror att bita i. Statistik ljuger, säger någon. Nå ja, så farligt är det väl inte med det om man tolkar siffrorna rätt. Därför överlåter jag åt läsaren att tolka följande lilla siffersammanställning.

Under åren 1951-1957 har drygt 80 medlemmar i IFK sina namn med i resultatlistorna, c:a 15 flickor, 65 pojkar och 4 (1) seniorer. (Kom sedan inte och säg att vi inte satsar på ungdomen) I medeltal per år har vi haft c:a 25 deltagare i våra övningar.

Vid de årliga ungdomsspelen har antalet starter varit 1951:71, 1952:49, 1953:80, 1954:44, 1955:22, 1956:23, 1957:67. Dessa siffror avspeglar en viss variation av intresset. Under de senaste åren har ett glädjämne varit den goda anslutningen till inomhusträningen. I runt tal 20 pigga grabbar har varit i farten, deras resultat har gett oss fina placeringar i ungdomsserien i inomhushopp.

Vi har mestadels hållit oss på hemmaplan men har trots detta noterat omkring 100 starter i klubbmatcher och allmänna tävlingar på bortaplan under åren 1953-57. Bland annat tog vi hem vår grupp i Arrangörseringens serie år 1953. Ett flertal fina placeringar i ungdomstävlingar inom distriktet har våra ungdomar också glatt oss med.

8

Och efter denna lilla summering tar vi oss en titt på

Å r s k a v a l k a d 1951-1957

1951. Våra terränglöpare gjorde bra ifrån sig i Arrangörsringes mästerskap. Under sommaren avverkades två propagandaveckor med god anslutning. Bland de 3 utkämpade klubbmatcherna minns jag särskilt "landskampen" mot Brottbys. Det tävlades i 3 klasser med ty åtföljande masssuppbåd av deltagare. Vi vann med inte mindre än 123-83 och uppmuntrade av framgången instiftade vi Österåkers ungdomsspel som sedan blivit vår årligen återkommande storevenemang.

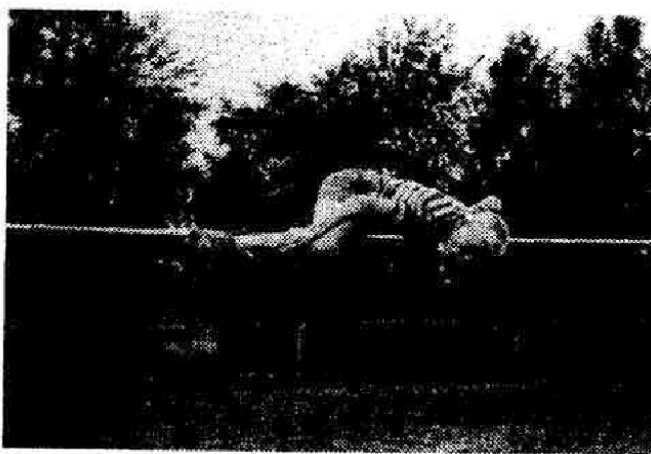
1952. Ett år med god aktivitet under hela säsongen. Skojigast var kanske klubbmatchen mot Vaxholm, vi vann nämligen med 34-32. Bland kämparna återfinns vi bland andra Per-Ivan Eklund, Gilbert Berglund och Stig Pettersson. Andra namn som återkommer ofta är Leo Polland, Erland Pettersson och Per-Olov Bäckström.

1953. Årets stora glädjeämne var gruppsegern i Arrangörsringen. Södermalms IK, Storkyrkopojkarna och Nacka SK var det som fick bita i gräset. I mitt minne har särskilt fastnat matchen mot Nacka SK. Vårt lag bestod av 4 man, det minsta antalet för deltagande i en sådan tävling. Båda lagen kämpade hårt och före sista grenen, stafett 4 x 100 m var poängställningen 33-33. Startskottet för stafetten gick och i sista växeln ledde Nacka med 5 meter. Men vår slutman tog in decimeter efter decimeter och avgjorde matchen till vår fördel några meter före mållinjen. Det var en härlig kamp, i synnerhet för mig som fick förmånen att hålla i stafett-pinnen på sista sträckan.

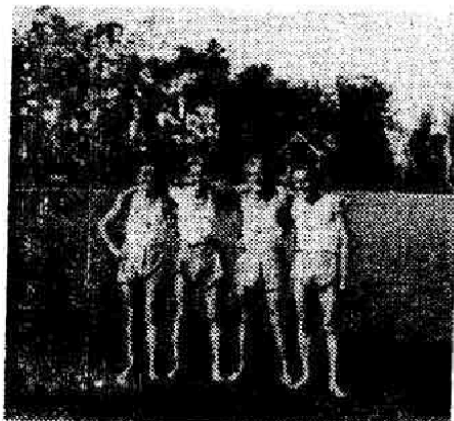
Ett flertal klubbmatcher och många goda resultat vid allmänna tävlingar bidrog till att göra 1953 till ett händelserikt år.

1954 dominerades av en grabb, Jan-Evert Karlsson, 15 år på den tiden. Han började med att komma tvåa i längd på ypperliga 5,67 m vid Flatensspelen. Dessa gäller närmast som DM för ungdom. Senare under säsongen gjorde han nästan rent hus vid både ungdomsspel och KM. Vårens och sommarens banträning hindrades av omlägningsarbeten på Kungsängen men trots detta lyckades Jan-Evert och flera andra att nå goda resultat.

Inomhusträningen under vintern leddes av Stickan Pettersson. Han måtte ha gjort ett gott arbete ty de flesta av våra stjärnor värvades av Stockholmsklubbar när sommaren kom.

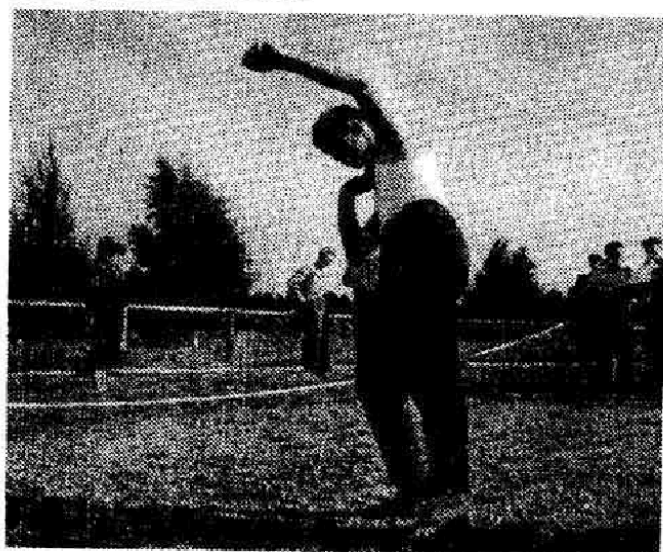
Stickans lärar provas.

Lotta, Sven, Lennart, Gunnar.

emellertid våra förhoppningar, ty det var inte många som hittade ner till Kungsängen. Nej, vi fick nöja oss med de goda resultaten i inomhushopp och terränglöpning, där Kjell Johansson och Leif Karman gjorde fina prestationer.

1956. Föregående års värvingar märktes fortfarande men bland 12-14 åringarna var både träningsflit och resultat goda. I ungdomsserien i inomhushopp nådde vi en 3:e plats i klass 2, yngre pojkar, före bl. a. IFK Lidingö och MP. Även sommarsäsongen dominerades av de yngre pojkarna. 1957. Inomhusträningen rönt mycket god anslutning och vi hoppades på ett gott friidrottsår. När våren kom grusades

sig till förfogande som instruktör under de senaste åren, något som vi sätter stort värde på.

Bland friidrottsledarna vill jag nämna två, Gunnar Gustavsson och Hugo Nyberg. Gunnar har hållit i trådarna så länge jag minns. Mellanåren 1955-56 får nog delvis skyllas på hans villabygge, och det visar ju att han varit den drivande kraften bakom friidrottsverksamheten. Hugo var finsk toppstjärna i längdhopp och tresteg för c:a 20 år sedan och har ställt

Sören Norrby

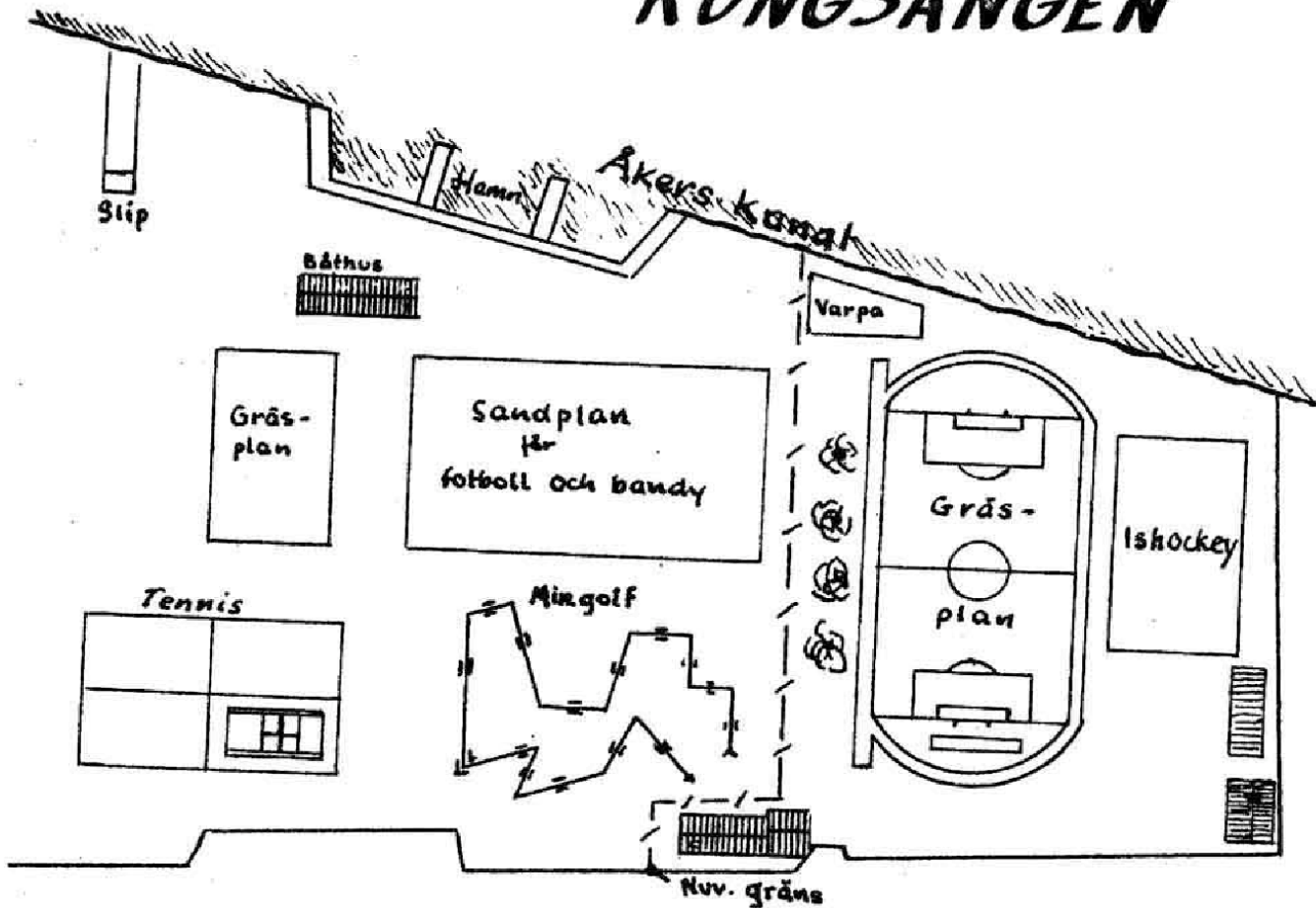
Adolfsson
Herr- o Damfrisering
vid Centrumbiografen
Tel: 0764 - 20709

Förstklassigt arbete utföres
REKOMMENDERAS

E. Carlsons
— KONDITORI —
Åkersberga
Rekommenderas

— Tel. (0764) 20760 —

KUNGSÅNGEN

1940 var ett betydelsefullt år i IFK:s historia. Den nya idrottsplatsen blev klar att tagas i bruk och detta skedde med en ståtlig invigning där en stor del av dåvarande svenska idrottseliten deltog. Planeringen av idrottsplatsen var väl uttänkt, om någon anmärkning skall göras, så borde träningsplanen hållit reglementsenligt mått så att spel av såväl fotboll som bandymatcher kunnat förläggas dit. Anläggningskostnaderna uppgick till c:a 46.000 kronor, varav 12.000 kronor erhållits av s.k. tipsmedel. Idrottsföreningen som ägde det område där gamla fotbollsplanen var belägen överlät detta till kommunen mot kvarstående lånebelopp, vilket så här efteråt verkar litet lättsinnigt om man betänker vilket värde marken betingar i dag. Man kan utan överdrift påstå att med den värdestegring som skett under tiden sedan avträdelsen, idrottsföreningen är den moraliska finansiären för anläggningskostnaderna vilka juridiskt bekostats av kommunen.

En styrelse tillsattes för att sköta idrottsplatsen. Denna kommitte bestod ursprungligen av fem ledamöter, varav IFK tillsatte tre. Dess första ordförande blev Bertil Björck. Tyvärr blev samarbetet kommittén kontra kommunen ej det bästa. Kommunalfullmäktige ansåg att det hela skulle skötas av IFK:s medlemmar utan anslag av kommunala medel. Denna snikenhet skulle sedermera bli dyrbar för kommunen, då idrottsplatsen förföll år från år. Förklarligt är att de som handhade skötseln ledsnade och avsåg sig sina uppdrag.

Kommunalfullmäktige beslöt då att i fortsättningen skulle tre ledamöter av fem tillsättas av kommunen. En av dessa tre ledamöter skulle även fungera som ordförande. Som ett kuriosum kan omtalas att kommunen numera besätter fem platser i den till sju personer utökade styrelsen. Ett i hög grad demokratiskt förfaringsätt.

Efter ovan relaterade manöver försvann all trivsel från Kungsängen. Orsaken därtill får till viss del tillskrivas den nya ordföranden, som helt saknade samarbetsvilja. Känslan av att äga var emellertid också borta med vinden, som alltid blåser där nere.

För dem som varit med och kämpat för att skapa ett idrottens samlingsplats blev synen av Kungsängen allt mer deprimerande.

Samuel Norrby och Gunnar Gustavsson blev de som främst bidrog till att få en vändning på problemet. Norrbys organisatoriska egenskaper och kännedom om idrottens administration, kompletterad med Gunnars erkända envishet, gjorde att en synbar ändring omgående kom till stånd. Belysning av träningsplanen och ishockeybanan, nya löparbanor, planering av området i övrigt var det som främst utfördes. Planering av omklädningspaviljong med klubbrum var nästa etapp. Detta blev en femårsplan. Hösten 1957 kunde vi emellertid börja med grundplattan och när detta skrives har takstolarna lagts på plats. Kostnaderna blir ofantligt höga, kalkylerna slutar på 125.000 kronor.

En sandplan, där männen överensstämde med internationella bestämmelser för att få utöva såväl fotboll som bandymatcher och en mindre gräsplan för damhandboll har planerats och vi hoppas att anslag skall givas snarast så att arbetet kan påbörjas, särskilt på sandplanen, då bandyn längtar efter en egen hemmaplan.

Av vidstående skiss framgår vidare att tankar finnes på en småbåtshamn vid Åkers kanal samt anläggning av tennis och miniatyrgolfbanor.

Om Åkersberga och Österskärs samhällen kommer att byggas ut i den takt som är planerat kommer givetvis Kungsängen ej att vara tillräcklig, varför man börjar leka med tankar på ytterligare en idrottsplats. Denna bör självklart ligga i anslutning till Centralskolan så att barnen redan under skoltiden får tillfälle att bekanta sig med idrotten oftare än vad som nu är fallet.

ORIENTERING

Minnena är många och att prata om dem går mycket bra men att skriva det så att andra kan ha någon glädje av att läsa det, det är svårare. I eftersnacket när vi sitter och pratar kommer den ena historien efter den andra, hur kul vi brukar ha i skogen, hur bakvänt han bar sig åt den gången, hur jag lurade honom, varpå jag genast blir påmind om att jag själv blivit lurad - flera gånger t o m. Det resul-

Järngänget.

tatmässiga har man glömt och inte behöver man komma ihåg det heller för det finns i arkivet hos Lennart-Pelle. Alla gånger vill man inte titta efter resultaten - man har ju lite självkritik - men ibland händer det saker som borde stå med stora bokstäver på första sidan i Norrort/tycker man själv/. Som t. ex. när Ingemar Jansson gjorde det ingen mera lyckats med: vinna DM. Det hände 1954 då han toppade Yngre juniorernas mästerskap, om än något otippad men - segrare! Sedan var han uttagen till distriktslaget mot Östergötland men hade oturen att bli sjuk dagen före.

Detta hände f.ö. flera gånger, som då han året efter skulle försvara sitt mästerskap men fick blodförgiftning så att han inte ens kunde ställa upp. Men nu har han gjort lumpen och blivit stora kar'n så vi hoppas han ska fortsätta och sätta de stora pojkarna på plats.

Affe Persson var tre årgångar tidigare och han härjade värre med sina jämnåriga och tog många segrar i olika tävlingar, men något DM blev det inte fast det var rasande nära. År 1953 hade han oturen att starta bland de första och blev 3:e man. Han var då så bra att han i två år var med i distriktslaget och 1953 var han med bland Stockholms 7 man på junior-SM, som gick i Ankarsrum och Affe blev 75:e man. Som senior har han stuckit upp vid flera tillfällen, bl. a. vann han i höstas ett nattskubb vid Lida och våren 1957 blev han 2:a i elitklassen på Södertälje IF:s tävling vid Mariefred. På sensommaren i fjol ordnade Stockholms OK ett "dubbelskubb", stafett för 2 man, nattskubb och där placerade sig Affe och Glas-Lars på 5:e plats fast hela Stockholmseliten var med.

Och så har vi några enstaka blinkningar, exempelvis att Erik Lundqvist vann RP-jackan 1952 i konkurrens med våra segertippade grannar, Arne Bergqvist vann oldboysklassen i Godtemplarnas tävling

Knäande orienterarben.

1954, Glas-Lars var 18:e man på sista sträckan i Tomilakavlen och så var juniorerna 4:e lag i DM i budkvale 1954.

/Ingemar Jansson-Bertil Gustavsson-Wills Månsson./

I klubbmatcher har vi fightats med Örby och Godtemplarna och vunnit 3 gånger av 4, senaste gången t o m 4-dubbelt individuellt.

Ett förnämligt vandringspris har vi fått av Lennart Eneroth. Det kom så till, att vid utresan till Tiomila 1953 tippades

resultatet, varvid Rotas påstod att vi inte skulle gå runt! Han lovade skänka kr 150:- till ett vandringspris om det skulle inträffa, och det gjorde det. Han stod vid sitt ord och nu har vi en kristallvas att kämpa om: natt- och dagtävling på c:a 18 km skall det vara och nu har Affe två inteckningar, Erik, Harold och Allan var sin.

Ett tag höll vi oss med egen tidning, kallad Skogs-Tuppen men den vissnade ner på grund av brist på ambition och kondition hos redaktionen. Fast emellanåt tycker vi att vi ska skaka liv i den igen så den kacklar nog till igen vad det lider....

En dröm har vi haft i många år, nämligen ett eget torp eller liknande, där vi kan hålla till med vårt pyssel. Vi sparade och gned ihop slantar och så plötsligt kom chansen: en arbetarbod var till salu vid Svinningeudd. Vi skrapade botten och lånade en skärv och fick ihop de 4,250 bagare som palatset kostade. Och sedan blev det mycket jobb med att gräva gropar och gjuta plintar mm på Godsägare Lundqvists markvid Ruggen. Så söndagen efter midsommar 1956 hölls taklagsfesten i den trängre kretsen av inblandade och även den tillställningen finns det att berätta om, fast det får vi nog göra ett särtryck om.... Så nu väntar vi på nästa chans: vi vill nämligen också ha en bastu och har skaffat ugn, det är bara huset som

fattas.

Ett evigt bekymmer: Pengar. Vi gnider ihop så gott vi kan, ordnar fester då och då, vi har lämnat blod för 1.500 kr på Mörby. Och så är vi väldigt sparsamma av oss, rentav snåla ibland. Vi betalar våra resor själva och håller

Skräddarn

Allan

oss med allt i fråga om utrustning, det är bara anmälningavgifterna som föreningen betalar och ibland reskostnaden till DM samt Tiomila.

Ett bekymmer till: vi vill ha fler aktiva.
De senaste 10 åren har vi bara fått 2-3 nya och det kan inte gå i längden. Just nu ser det hoppfullt ut då det kommit med 10-15 pojkar som ser ut att ha den rätta gnistan. Men är du intresserad av skogen och friluftsliv och vill ha kul - så bli orienterare!

Frimans Livsmedel
STORÄNGSV. 7 ÅKERSBERGA

Tel: 0764/21380-20736

KÖTTSPECIALISTEN

**VI REKOMMENDERAR
VÅRT UTMÄRKTA
SPECERILÅGER**

Gissa?

jo,
han har glömt handla

i
**KIOSKEN
ÅKERS-RUNÖ**

ÅKERSBERGA
VED- & KOLAFFÄR - ÅKERI

Gunnar Bergström

Telefon: 0764-20585 bost-20409

FÖRSÄLJER ALL SLAGS:

Ved, kol, koks, antracit, m. m. Kalk, tegel,
cement, cementshålsten, brunnsringar, rör.
Sand, grus, singel och torvströ.

BANDY

Hur bandyn, som många säger, kan vara på väg att försvinna i Sverige, är mig en olösbar gåta. Alla som sysslat och sysslar med bollsporter, om och i ringa mån, hyllar ju den principen: Spelet framför allt. Knappast något lagspel, fotbollen möjligen undantagen, ger sådana möjligheter till ögonfägnande spel som bandyn. Jämför man bandy och ishockey kan undertecknad knappast finna någon punkt där ishockeyn är bandyn överlägsen. Den är bättre lämpad både för speluppläggaren och den ekvilibristiske individualisten, för snabbåkaren och taktikern, för kämpen såväl som för eleganten. Möjligen för den store stenhårde backen och slagskampen är ishockeyn lämpligare. Detta skorrar kanske illa i många ishockeyvänners öron, men jag antar alla utmaningar från vem det vara månde, som med mig vill diskutera saken. Det verkar faktiskt som om det uppväxande ishockeyspelande släktet tror att ju hårdare, fulare och mer ojust man

Calle, Eje, Rolle, Bert, Arne, Rune,
Stig, Sune, Lente, Uffe, Lennart.

spelar, ju bättre är det. Det kanske är tidens anda, vissa tecken pekar ju faktiskt åt det hållet.

När det nu finns ett så roligt och tjusigt spel som bandy, perfekt lämpat för Sveriges natur, varför inte ta vård om det och försöka hålla på traditionerna. Vi behöver inte ha så förtvivlat bråttom att ta efter allt som kommer från andra sidan "pölen".

Nej, nu skall jag sluta och gnälla, det borde faktiskt finnas plats för båda sporterna, bara inte hockeyn fortsätter "urspårningen" i den här takten.

IFK har deltagit i seriespel i bandy i drygt 10 år, men även dessförinnan spelades många matcher mot andra föreningar. Äldre IFK-are har nog Garnsviken i gott minne. Numera förläggs de flesta träningsmatcher till Säterfjärden, medan serien får avgöras på bortaplan, förbundet godkänner nämligen endast landbanor. Vår sandplan håller inte måtten så det är bara att packa ner grejorna och åka in till Stockholm. Trots detta har det inte gått så illa, av de senaste 5 säsongerna har 2 tillbringats i Pokalserien klass I, vilket motsvarar division IV.

bristiske individualisten, för snabbåkaren och taktikern, för kämpen såväl som för eleganten. Möjligen för den store stenhårde backen och slagskampen är ishockeyn lämpligare. Detta skorrar kanske illa i många ishockeyvänners öron, men jag antar alla utmaningar från vem det vara månde, som med mig vill diskutera saken. Det verkar faktiskt som om det uppväxande ishockeyspelande släktet tror att ju hårdare, fulare och mer ojust man

Nästa säsong är vi där igen, i år vann vi nämligen klass II utan nederlag och med 30-5 i målskillnad på 5 matcher. Hela säsongens bokslut lyder: 7 matcher spelade, 7 vunna, 47-7 målskillnad. Prydligt.

Eftersom vi nu har ett bra lag med unga spelare och flera lovande förmågor på lut, kan vi hoppas mycket av kommande säsong. Med sådana vinthundar i kedjan som Arne Eriksson och Rune Johansson, bakifrån understödda av bergsäkra Sune Jansson och Stig Pettersson, och som sista utpost blixtnabbe Lennart Blomberg, finns det ingen anledning att ängslas. Stig Pettersson är identisk med vår olympiadeltagare i höjdhopp, nästan bättre i bandy än i höjdsiktning. Ni skulle se när han tröttnar på kedjans ansträngningar och sticker iväg i en solorush. 4-5 meters skär och en enorm räckvidd, stoppa honom den som kan.

Trots att vi nu fått stor konkurrens från ishockeyn, tror vi som sagt, att det skall gå bättre och bättre för oss i framtiden. Om några år hoppas vi

kunna bjuda Er välkomna till våra hemmamatcher på en ny landbana, vilket bör kunna föra in många sköna sekiner och poäng i kassan.

Rune i farten.

Roland Pierre

Annons

Idrottsmannens kondition är viktig, men viktigare är uppbyggnaden av den egna ekonomin.

HÄR VILL KONSUM HJÄLPA ER

En kooperativ förening är en hushållens egen sammanslutning för lägre levnads-kostnader

KOOPERATION ÄR FRIHET OCH EKONOMISKT
ÖBEROENDE

två av de mest fundamentala villkoren
för skapande av lyckliga människor.

Välkommen som medlem i

ÖSTERÅKERS KONSUMTIONSFÖRENING
ÅKERSBERGA

EN TITT BAKOM LANDSLAGETS

KULISSER

Ur Samuel Norrbys bok:

RAKT SPÅR

Vi är stolta över att ha haft Samuel Norrby som vår föreningsmedlem.

När vi mottog budet om hans bortgång kände vi att ungdomen hade förlorat en god vän och kamrat.

Man talar ofta om idrottsidioter. Därmed menas idrottsmän som så stirrat sig blinda på sin idrott att de saknar intresse och ambition för något annat. Det finns idrottsidioter - ja, dom är tyvärr allt för många i vårt land. Men i vårt nuvarande landslag är det inte många. I själva verket lyckas den bäst och kommer längst som ej är alltför ensidig. Idrotten får inte bli huvudsak. Arbete och studier måste gå före.

En tiokampare. Han har i ett år tränat energiskt med sikte på den stora nordiska landskampen 1947, då för första gången tiokamparna skulle få komma i rampljuset och tävla inför fullsatt Stadion. Det vara bara ungefär en vecka kvar till tävlingen. Riksinstruktören sade till den här grabben: Ja, i morgon kommer du upp till Stadion för en sista avslipning av formen. Men svaret löd ungefär så: Du förstår, min mamma har väldigt mycket att göra just nu, så jag har lovat att vara hemma i morgon och hjälpa henne med lite av varje.... Då teg den kloke, förstående tränaren en stund. Sen sa han: All right, den saken är klar och du gör alldeles rätt. När han berättade episoden för mig, hade han faktiskt vått i ögonvrån. En prima pojke, var hans korta kommentar.

En sprinter och kvartmilare. Han var i sitt livs form alldeles lagom till dessa tävlingar. Första tävlingsdagen blev han flott trea på 200 meter. Tre kvartstimmer senare kom den absolute fullträffen med glänsande seger över både Holst-Sörensen och Storskrubb på 400 meter. Stadion jublade åt landskampens bästa prestation. Vi bägge lagledare tackade grabben för hans strålande lopp. En stund senare kom han fram och sa: Får jag stanna hemma i morgon, för jag har knappast tid att komma ut till Karlberg (där svenska laget låg inkvarterat). Jag har så mycket att plugga just nu på min kurs vid STI.... Behöver det tilläggas att han fick till svar: Stanna du hemma och plugga - om du verkligen kan koncentrera tankarna på studier -

men kom igen på Stadion i övermorgon till långa stafetten och ha det laddat.

En världsstjärna på medeldistans. Han hade nog tränat och tävlat en smula för hårt sista tiden. Hade varit sjuk för fjorton dagar sedan med kraftig feber. Nu var han lite orolig inför tävlingarna. Ja, uppriktigt sagt var han för tillfället ganska trött på idrott, Det stod klart för mig att det som han just nu behövde var något som på en gång lugnade och piggade upp. Därför gjorde vi två sällskap till kasernvakten på Karlberg och frågade om det fanns något piano som man kunde få låna ett tag. Vi fick nyckeln och traskade iväg, ivrigt samtalande om musik, som var hans stora hobby. Han sa bl.a.: Du förstår, det är fjorton dar sen jag spelade sist. Nu ska det bli härligt att leka på tangenterna ett tag. Vi fick tag i pianot och han slog sig ner och började fantisera fritt ur hjärtat. Under tiden smög jag mig ut. Ville låta grabben vara alldeles ensam med sin musik. En timme senare följde han med oss andra i bussen till Stadion. Han var i balans igen. Musiken hade skänkt honom livsglädje och harmoni.

Tre av våra bästa idrottspojkar, men ingen av dem idrottsidiot. På olika vägar nådde eller sökte de den balans och måttfullhet som bör vara kännetecken för varje riktig idrottsman.

Ni unga läsare borde följa det här rådet: samla inte bara stjärnornas autografer. Försök att likna dem i deras bästa egenskaper både på och utanför kolstybben. Genom att t.ex. just som dessa tre stjärnor inte glömma bort sin mamma, när hon behöver ett handtag, att sköta sina studier i första hand och att öva även andliga idrotter.

Endast efterblivna idrottsklubbar förenar idrott med sprit.

.....

Den som är klarsynt och vill framåt genomskådar spritens bedrägliga lockelser och säger nej tack.

.....

Vi bör hjälpa de kamrater som har svårigheter med spriten - hjälpa dem tillbaka till livet.

Varpa

De, som en sommarkväll haft sina vägar förbi Kungsängen och studerat den faktiskt ganska stora aktivitet som där utvecklas, kanske sett en grupp herrar som hållit till utanför själva gräsplanen i nedre ändan av anläggningen. Om Ni studerat dem närmare, kanske Ni sett att de kastat någonting fram- och tillbaka allt medan de visar alla

tecken på stor munterhet. Ni har nog gissat rätt, det är varpa som bedrivs där. Om Ni däremot undrar över den stora munterheten och trott Er kunna finna orsaken därtill, har Ni nog gått bet, det är nämligen inte så lätt för den oinvigde. Men det är lätt att bli invigd. Alla, gamla som unga, är välkomna att vara med i en lika spännande som rolig avkoppling och motion.

Det var 1950 som varpakastningen på allvar kom i gång i Åkersberga och tanken på att bilda en förening dök snart upp. IFK vidtalades, varpå snart en varpasektion inlemmades bland klubbens övriga "avdelningar". Och det blev en verkligt aktiv sektion. Den deltar i Stockholms varpaförbunds serietävling, om vandringspris tävlas varje år med Vaxholm och Stockholms Bryggerierna, bl.a. får man lov att sätta efter. Så hålls naturligtvis varje år KM såväl individuellt som i lag. Här kan nämnas att Tage Schweitz blivit individuell mästare de senaste 4 åren i rad, få se vem som kniper hans krona. Till SM-tävlingarna skickas varje år representanter, ännu så länge utan någon framskjuten placering som resultat, konkurrensen är naturligtvis oerhört hård. Ett år höll det dock på att bli sensation. IFK Österåkers lag hade Visby, ett av Sveriges framgångsrikaste lag, "i säcken", men förmådde inte knipa till. Bara nöjet att ha ett favoritlag i gungning är förstås värt en hel del.

Att varpa är en sport som kan bedrivas av alla med gnistan i behåll, det har vi verkligen bevis för. Titta på Lindkvist, alias Linkan, han är 70 år om inte mer, på utanskriften kan man i alla fall inte se det när han är i kastartagen. 1952 tog han KM-titeln från Erik Nordström, som vann både 1951 och 1953. Det måste man säga är en prestation av Linkan att konkurrera med dem som är omkring 40 år yngre än han, i varje fall om man räknar år.

Än en gång säger vi det, vill Ni ha en både nyttig och rolig hobby, sälla Er till det glada varpagänget.

Varpasektionen.

Ördföranden har ordet

Vid en milstolpe.

När det gäller en idrottsförening är kanske inte "milstolpe" det rätta ordet för ett jubileum. Ordet "kontroll" har mera sportslig mening och även en djupare sådan. Vi har nu tillryggelagt ännu en delsträcka på vägen mot ett högt mål. Ja, även ordagrant, för motluten har varit många och långa. Vallningen har i stort sett lyckats för även

om det inte har varit kalasglid, så har det i varje fall inte varit bakhalt, utan framåt-uppåt har det gått, så sakteliga. Hur har det då gått sen vi lämnade närmast föregående kontrollen? Ja, det torde väl framgå av de övriga artiklar i denna skrift. Har vi haft den rätta kursen? Har vi gjort de bästa vägvalen? Det kan vara på sin plats med en stunds stilla begrundan innan vi rusar vidare.

Det som då framför allt slår en är hur mycken tid som förslösats på alla de olika ekonomiska arrangemang vi haft för att få in pengar till idrottsverksamheten. Ingen vet hur många timmar som där har gått förlorade, och tur är väl dé. Idrottsarbetet har blivit lidande därpå. Tanken går vidare: Hur många språk, kurser och examina har inte ledarna kunnat skaffat sig på denna tid, och hur går det när ledar-ämnen ser sig tvungna att tänka på sin egen utbildning i stället för andras? Ja, är vi inte redan framme vid den situationen! Nåja, så länge dygnet har c:a 8 timmar avsedda för sömn och så länge lågan är het, behöver vi nog inte oroa oss för framtiden. Tillblivelsen av denna jubileumsskrift kan ju vara ett gott exempel på detta. Tack Henry och Roland!

Vem är då kontrollanten i denna "tävling"? Jo, det är allmänheten /och annonsörerna/ som stöder oss genom att gynna alla våra evenemang och köper alla våra lottsedlar. Så länge kursen är rätt kan vi säkert räkna med detta stöd. Det förutan är vi kraftlösa.

Här kommer även kommunen in i bilden. Visserligen anser vi att Kommunens anslag till vår verksamhet kan vara större, det är dock kommunens ungdom vi arbetar för och med, och ju starkare ungdomsföreningar vi har, ju mindre blir ungdomsproblemen. Men vi har i alla fall en idrottsplats till förfogande, med ishockeybana vintertid, samt disponerar skolans gymnastiksal för inomhusträning, så vi skall inte visa oss otacksamma.

Apropås: Det har nyligen beslutats om rätt stora belopp till försvaret, men är det inte idrotten som svarar för den fysiska beredskapen?

Hur blir kursen framåt? Vi ska inte avge några brage-löften utan bara konstatera att en ny kull ungdomar tränger på och visar en träningsvilja som förvånar. Vi som för bara ett par år sedan hade så stora bekymmer för rekryteringen! Måtte vi få krafter och resurser att leda dem rätt inom idrottsföreningen KAMRATERNA.'

Tage

*Allt
Inom
Branschen*

Blomsterhandeln

DAGMAR JOHANSSON

Roslagsvägen 7 tel. 21069

AB Roslagens Snickerifabrik
ÅKERSBERGA

utför:

Byggnadssnickerier — Inredningar

Tel. 0764 - 20738 - 20352

TIOMILAKAVLEN

Sveriges största
orienteringstävling.
Glimtar från 13 års tävlingar

Sture Jansson berättar här några av sina oräkneliga minnen från tiomilakavlen. Sture är sedan 1946 medlem i Stockholms orienteringsförbunds styrelse. Vidare har han under ett antal år varit sekreterare i IFK. (det är inte minnena på bilden som tynger honom, snarare tvärtom.)

Tävlingen initiativtagare är Alvar Kjellström (känd kompassfabrikör), och den första tävlingen hölls 1945. Eftersom det var många nya och okända faktorer som man vanligtvis inte behöver brottas med och man därför måste pröva sig fram, gick tävlingen den gången som distriktstävling. Starten gick vid Gamla Upsala högar, och målet var förlagt till Enebybergs idrottsplats, nordost om Stockholm. Det var den aprilsöndagen som fredsbudet kom: Tidningarnas löpsedlar hade bara ett ord om fyra bokstäver: FRED! vilket förkunnade, att världskriget äntligen var slut. Det glädde naturligtvis betydligt mycket mer än tävlingen gått bra och kunde fortsättas med de vunna erfarenheterna som grund. 70 lag var med om premiären.

Tävlingen har alltid gått "på längden", således så rakt som orienteringsmarker finns mellan två punkter; andra årets start från Grips-
holms slotts borggård, då startskottet sköts med de gamla kanonerna Suggan och Galten, och mål vid Älvsjöbadet, från Sten Sture-monumentet väst Upsala till Helenelunds idrottsplats. Nynäshamn till Mälärhöjdsbadet, Norrtälje - Hägernäs, Malmköping - Södertälje, Sala - Upsala, o,s,v. Tionde året "slöts cirkeln" genom att starten gick vid Täby och målet var vid Gamla Upsala högar, därifrån tävlingen utgick.

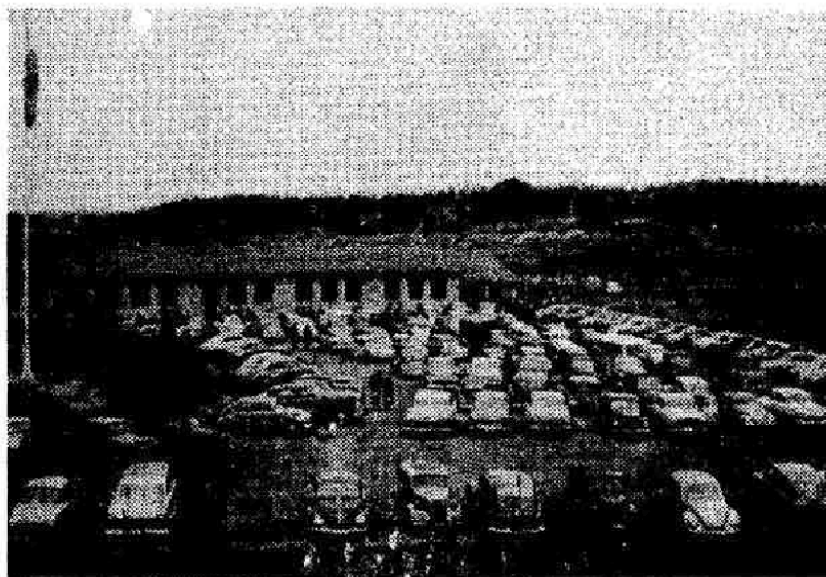
En tradition till finns: ett budskap föres med löparen från starten. där någon okänd person (landshövding, jaktvårdare, naturvårdare, idrottsledare) läst sitt budskap, som finns inbränt på budkavlen, sänt ett

budskap till kollega eller överordnad (överbefälhavaren, flyggeneralen, Riksidrottsförbundet, Jägareförbundet, Orienteringsförbundet o.s.v.) Detta har ibland ansetts vara något för vår sport främmande och ovidkommande, men vi anser att därigenom kommer orienteringens namn in i andra kretsar, till folk som brukar intressera sig för vad spetsarna i riket pyselar med. På det sättet kan det slinka in åtminstone en liten notis eller bild i tidningar som annars inte delar vårt intresse!

Till de hittills hållna 13 tävlingarna har varit anmälda 1.527 10-mannalag, varav 1.459 startat. Rekordantal anmälda är 157 i fjol, men av dessa startade bara 147. Flest startande var det 1953, då 152 lag kom = 1.520 löpare. Den sammanlagda banlängden är 1.396,4 km. 1.006 lag har fullföljt tävlingen, och deras löpare har tillryggalagt en sträcka på 10.070 km., och tävlingen är nu ute på sitt tredje varv runt jorden.

Det kostar också pengar att roa sig: 41,960 kronor har deltagande föreningar betalat i anmälningsavgifter och 114.317 i resekostnader inom tävlingsområdet, alltså från samlingsplatsen. Det gör tillhoppa 156.277 kronor. Därtill kommer givetvis resan från hemorten till samlingsplatsen, och det blir åtskilligt mycket mera för de flesta. När man tänker på detta, så mycket pengar som läggs ner på att delta i Tiomilakavlen, känns ansvaret tungt att göra en så bra tävling som möjligt. Vilket inte alltid är så lätt, om man tänker på att hänsyn bör tagas till så olika saker som att det är en tävling i orientering (viktigast) men att tävlingen till skillnad från andra följs av en jättekaravan på bortåt tusentalet fordon av alla de slag med supporters som vill komma till start, alla växlar och mål, pressen och fotografer vill ha plats, vår egen rapporttjänst med telefonlinjer och radio skall finnas. Och dessutom skall det hela hållas nere ekonomiskt, så att tävlingen går ihop, och lägsta möjliga anmälningsavgift och resekostnad skall hållas, så att ingen skall behöva utebli på grund av oskäligen kostnader.

Folk glömmet så lätt!
Ibland. I sin iver att följa tävlingen vidare glömmet de kvar alla-handa saker, vilket ger ett litet tidsfördriv efter tävlingen med att slå in paket att gå till posten med. Finns det namn eller annat igenkännings-tecken på så går det ju bra,

Mål i Åkersberga 1957.

men mycket förblir kvar och samlas så småningom i en hög på Handels-
högskolans vind. Inklusivt diverse dofter, som småningom nödvändiggör en
utrensningssaktion. Många ringer och frågar, om vi tagit vara på effekter:
"kompassen jag tor jag glömde vid badplatsen vid sjunde växeln, där jag
klädde om" eller "som jag lade i fönstret i tvättstugan" eller "mitt lyse
som kompisen lade i en buss" o.s.v. När höstsäsongen börjar, är det många
som erinrar sig att de glömt någon pinal på Tiomila, och när nattskubben
börjar kommer efterfrågan på pannlysen, c:a 3 mån. efter tävlingen! Vanliga
klädespersedlar brukar också finnas, exempelvis 3-4 skinnjackor. Ett underligt
fall var när det fanns ett par snygga promenadskor kvar! Hur kan man glömma
sådant? Och ingen frågade efter dem. Förrän åter efter, då en klubbledare
i förbigående frågade, om vi tagit vara på några skor. Joo då, och vi hade
mycket undrat över hur människan kunnat gå hem utan att märka, att han var
utan skor! "Märkte. Nej, den buffeln fick låna mina stövlar, därför att
han fått skavsår och inte kunde ha skorna!"

Och i tävlingsivern kan också de underligaste saker inträffa -
som bekant, Exempelvis då starten gick vid Trosa, och de tävlande bara fick
till uppgift att "springa rakt västerut c:a 1 km till torpet, som ligger
ensamt i skogen". Där skulle angivelser för resten av bana erhållas. Det
rusades förstås väldeliga - alla sprang för fullt, men bara några orien-
terade, med påföljd givetvis att många rusade för långt, en del kilometer-
vis, vilket kunde konstateras av löpare som ända till en km på väg till
andra kontrollen mötte löpare på återväg till första! Sånt tar tid, och
så får man inte göra i en budkavle!

Eller som den unge löparen från en nordlig klubb, som på
startsträckan fått order "att hänga med klungan". Vilket han ordentligt
koncentrerade sig på och därför inte ägnade någon tid åt karta eller
kompass. Varpå han vid andra kontrollen upplystes om att han inte stämplat
vid första! Då erinrade han sig, att det vid ett tillfälle varit lite
oreda i fältet, där det tydligen varit fråga om stämpling, men han hade
inte då fattat, vad det var fråga om. Han fick veta, var han var, och
löpte tillbaka c:a 2 km till första kontrollen. Och sedan var han ensam -
mycket ensam. Så började lyset krångla och slutade småningom att fungera
alls. Då var det natt - i flera avseenden! En ångerfull yngling kom tra-
vande till växeln, långt efter det den dragits in. Han hade missuppfattat
sin uppgift på något sätt. Det var säkert för sista gången! Men det var
en dyr läxa....

Klunglöpningen straffade sig en annan gång - det var när star-
ten gick vid Gripsholm och banan måste gå genom Södertälje för att man
skulle komma över Södertälje kanal, där det bara finns en bro inne i sta-
den. De tävlande skulle passera där mellan kl 3 och 5 på natten, och det
blev gatlopp c:a 500 m. Sista kontrollen före staden låg en bit utanför,

och därifrån var det snitzel. En klunga på väg till kontrollen kom upp på en höjd och fick se en röd lykta någonstans framöver. Full rulle dit-åt! Vid framkomsten dit - ett stycke inne i staden - visade det sig, att det var ett brandskåp! Varpå varje man bidrog med alla fula ord han kunde, och sedan hjälptes man åt med att söka räkna ut var man var.

En yngling från Norrköping fick en påminnelse om att man bör använda kartan också och inte bara kompassen. Rakt i kursen låg nämligen en ganska stor, hästskoformad sjö, och han löpte glad i hågen ut på halvön. Utan att märka något, förrän sjön tog emot! Simmar 300 meter på natten gör man inte, så det blev en kilometerlång klättringsövning längs den steniga stranden till ena sjöändan. Det var när starten gick i Norrtälje, och Roslagen består mest av sten och enbuskar som bekant! Och vackra insjöar!

Givetvis har under årens lopp inträffat åtskilliga saker, tråkiga, kanske tragiska rentav - men de glöms rätt snart för det roliga, små lustiga infall. Sedan hjälper eftersnacket upp det hela, när sanningen inte räcker till. Som grabben i Stockholms OK. som beskrev hur han tagit ut sig fullständigt för klubben. Han hade kommit ut på vägen ungefär 500 meter från växeln och spurtade fantastiskt, då plötsligt en ung mamma med barnvagn gick om honom! Så farten var kanske inte så hög - men han hade kämpat och givit allt för sin klubb.

Vid Tiomilakavlen har "svansen" sitt tillfälle att vifta på sig. Då är supportererna med och hejar på de sina, oavsett om de är långt ner i kön; alltid är det någon konkurrentklubb efter. Lidelserna svallar vid varje växel, och då kommer hejningar som "tag längre steg - och oftare" fast killen är så slut, att det syns vara en prestation att han över huvud taget kan förflytta sig själv. Och vid målet samlas man så småningom; där hängs samlingstecknet - klubbskärmen - upp vid lägerelden och där går tävlingen igenom. Varje man redogör för hur han förvaltat sitt pund, hur han valt sin väg, varför han gjorde så och inte så, hur mycket vackert han hunnit se, medan han haft det stora och viktiga för ögonen: att kämpa väl för klubben. Vid dessa eftersamlingar kommer det finaste vi har inom orienteringen fram, det som väsentligt skiljer oss från alla andra idrottagrenar, denna uppriktiga sammanhållning, som gör att varje man kan redogöra för hur han handlat utan att behöva få huvudlös kritik från kamraterna, om resultatet inte blivit så bra som man väntat. Där kommer den obeskrivliga stämningen, då man känner att orienteringen ger en mening och behållning av kamratskapet, som värmer och piggar upp även i den vardagliga gärningen. Sådant har andrasvårt att förstå, de tror gärna att orientering bara består av karttecken, kompassriktningar och jakt efter sekunder. Visserligen har vi bråttom, då det gäller tävling men vi hinner ändå uppfatta allt det vackra som finns i naturen och som få andra kan komma åt att uppleva. Men på träningar och andra träffar - som är det viktigaste - då har vi tillfälle att grundligt studera naturens liv, och aldrig sinande källa till nya upptäckter, som gör att vi

aldrig har tråkigt eller enformigt, utan ständigt med spänning ser fram mot vad nästa träff skall ge.

Har du själv inte varit med i ett orienteringsgång, så bör du ge dig med där - för din egen skull! Av gamla orienterare kan du få veta mycket, men du måste vara med själv för att kunna förstå, vilken nytta och glädje du har av att kunna orientera. Gå med - du kommer att trivas - och du är välkommen!

Sture Jansson

Esso *och* **Bensin
oljor**

"Gäck och få påfyllning".
macken vid
Roslagsv. **STORVRETEN**

Carlssons Möbelaffär AB

ÅKERSBERGA

Tel. 0764-20745

Vi rekommendera vår stora sortering i stil- och enrumsmöbler, soffor, fåtöljer, möbeltyger och gardiner.

KREDIT ORDNAS

T. Thorsson
HERRFRISERING

Kommunalhuset, Åkersberga
Stilfrisyrer utföras
Tel: **21262**

ISHOCKEY

Trots närheten till Stockholm introducerades ishockeyn förvånansvärt sent i vår förening. Orsaken får hänföras till bandy, konservatism och oföretagsamhet. Följaktligen har seriespel endast bedrivits under två säsonger med start i kvalifiken vintern 1956-57. Tidigare hade några vänskapsmatcher spelats, främst mot grannklubbarna. Emellertid, hösten 1956 aktiverades förberedelserna till seriespel. Ett propagandamöte avhölls i Hemvärnsgården. På programmet stod främst

Lente spoljar.

val av ledare, beslut om inköp av tävlingsdräkt samt allmän diskussion, vidare visades ishockeyfilmer och dracks kaffe. Kosing saknades varför massor av list måste användas för att förverkliga beslutet att anskaffa utrustning. Med långkredit här, ett mindre lån där, spolning av isbanan klarades "biffen". Vi vill nu påstå att IFK Österåker har en förnämlig utrustning, enkel men smakfullt komponerad. Kostnader över 2.000 kronor. Efter att ha beundrat utrustningen hemma hos "Plutten" var hela sektionen beredd till strid. Vårt slagord var "Förfäras ej du lilla hop". Spolning bedrevs med stor intensitet

mellan jul och nyår men när banan var klar blev det 8 grader varmt. Mildvädret höll i sig hela januari och februari och hur konstigt det än kan låta svalnade stridsivern betydligt under denna värmeperiod. I slutet av februari och början av mars kunde dock serien färdigspelas. Glädjen var stor, serieseger och uppflyttning till klass III klarades. Laget bestod av: Erik Larsson, Ulf Zätterlund, Roland Pierre, Sune Jansson, Bernt Gustavsson, Kjell Ersson, Bo, Bert och Stig Pettersson, Rune Johansson, Arne Eriksson Carl Naesenius, "Plutten" Ekström, Jan-Evert Karlsson,

Småkillarna spelade dels i juniorserien dels i S:t Erikscupen med växlande framgång.

När detta skrives har en ny säsong fullbordats. A-laget har travat på i damaskerna. En ny serieseger har hemförts efter följande matchsvit: Österåker - Kungsholmen 1-3, - Lillsjö 3-0, - Rydbo 6-1, - Lidingö 7-4, - Rålambshov 4-3, - Norrviken 8-0. Ställningen i toppen var onekligen ganska hård, vi hade samma poäng och samma målskillnad men vann serien på flera gjorda mål före Kungsholms IF. Nya i laget från förra säsongen är Jan Modin och Lennart Blomberg.

Två seriesäsonger och lika många seriesegrar är ett strålande facit. Två pojklag har deltagit i S:t Erikscuppen. Bäst lyckades första laget som blev 2:a i sin grupp. Vidare har juniorlaget spelat i serien men har ej lyckats kämpa sig till någon framskjuten placering, alla kan ju inte vinna.

IFK har genom att ishokeysektionen nu stabiliserats tillförts en ny sportgren som vi hoppas såväl förening som utövare och publik skall få glädje av.

Ishockeysektionen

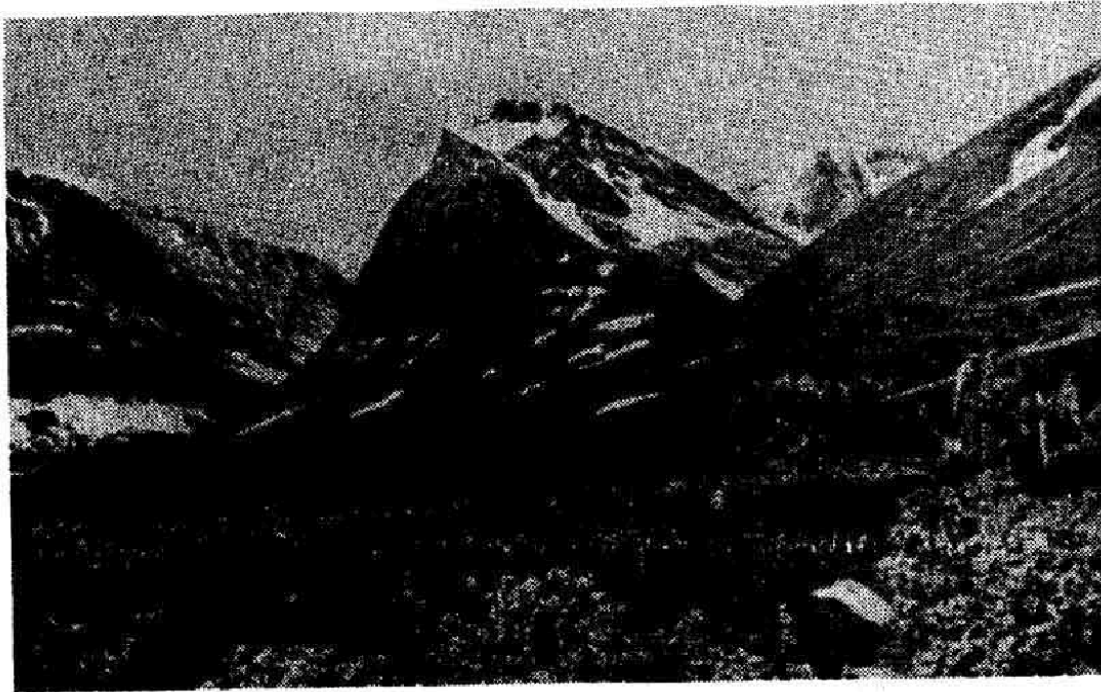
Välkomna till

EDVARD JANSSON AB

ÅKERSBERGA

Centralt belägen
diverseaffär med bra
varor till rätta priser

Vid järnvägsstationen
Telefoner: 20626-20840

Solen står lågt över fjället i väster och snön börjar skifta i guld och violett. Vi strävar uppför Kariknallarnas östsida, det finns ett uppåkt spår och temperaturen är väl -10 grader men det är lugnt. Vi har blivit litet sena, det tog längre tid än beräknat att göra upp eld och koka varm dryck innan vi lämnade björkskogen. Vi är en pluton tillhörande Stockholms fo hemvärnsungdomskurs i Ljusnedal där vi ligger i tältförläggning. Grabbarna är från Österåker, Össeby, Djursholm, Lidingö och Sollentuna.

Vi kommer så småningom upp på planare mark på norrsidan av Storskarfven och tar en kort rast. Nu behövs det knappast något kommando för att det skall bli "päls på", här på kalvfjället med kylan bitande i näsan får de senaste dagarnas övande på olika detaljer en annan bakgrund. Nu försvinner solen definitivt bakom fjällen i nordost och färgspelet på himlen och snön är fantastiskt, guld, rött och violett.

Men så länge kan vi inte hänge oss åt naturbetraktelser, nu måste vi åka undan så att vi hinner till Tännadalen innan det blir mörkt. Vi åker söderut länge Skarfvarnas västsida och följer den märkta leden. Terrängen är lättåkt, såväl mot-som medluten äro rätt små så vi håller rätt god fart. Det börjar bli mörkare och himlen skiftar nu i gult och

grönt, endast bakom fjällen i nordost är den ännu rödlila. Det har blivit kallare men ingen fara för förfrysningar än, vi stannar och byterpulkkrigare.

Det är Wills tur. När vi når trädgränsen är det nästan mörkt och alla undrar hur nedfärden skall gå. Jag åker först, det skall vara stort mellanrum och inga omkörningar. Einar skall åka sist och samla upp de som ev. faller. Det är urhugget och uppåkt, vilket är tur för nu ser man inte många meter framför sig.

Farten blir god och ilsket blåsande i visselpipen susar Wills förbi med pulkan. Han har ingen möjlighet att bromsa den vilda farten. Snart äro vi alla nereutan fall, underligt nog, och medan vi väntar på bilen får vi komma in i värmen och beställer varm saft och smörgåsar. Denna fjällmarsch blev en verklig upplevelse men så visade fjället sig helt från sin vänliga sida.

Men fjället är inte alltid sådant. Jag minns en vinter när vi var ett gäng från Åkersberga i Kesudalen. Det var klart och soligt när vi åkte upp mot Helagsmen kommen halvvägs upp måste vi vända för snö. Sedan vräkte snön ned och nästa morgon måste vi krypa ut genom ett fönster och skotta fram dörren som var helt översnöad. Det snöade fortfarande och blåste rätt friskt. Efter frukosten beslutade vi att åka ut och känna hur det känns att åka i snöstorm och hur man ordnar skydd. Några protesterade, men ut skulle vi och ett par andra gäster följde också med. Nere i björkskogen var det inte så farligt men uppe på kalvfjället var det nästan omöjligt att se mot vinden. Jag hade kompasskursen uttagen och i en lång rad bar det iväg rätt mot stormen. Efter ett par km var alla nöjda när jag svängde vinkelrätt och efter en halv km kom vi till björkskogen och hade turen komma rätt på ett par präktiga hängdrivor. Där grävde vi in oss med skidornas och ett par spadars hjälp och fick ihop riktigt präktiga grottor. Där inne var det lugnt och blev riktigt varmt och gott. När vi skulle hem till det väntande matbordet hade vi vinden i ryggen så det var lättare. Vi missade emellertid och åkte över Burryäcken utan att märka det. Efter någon extra km märkte vi att vi åkt fel och vände. Nu hade snöandet avtagit något så att vi fann husen och kunde se hur nära vi strukit förbi. Det är lätt att gå vilse i fjällen i snöstormen. Men har man fullgod utrustning och vet vad man skall göra och har vett att göra det innan man blir uttröttad har man goda utsikter att klara sig från ett sådant äventyr.

Sommarfjället är inte heller bara sol och svalkande vindar över fria vidder, porlande fjällbäckar och doftande fjällsluttningar.

Ett år fick jag för mig att jag skulle känna på Lapplandsfjällen efter att i flera år ha gått i Jämtlands- och Härjedalsfjällen. När jag från vår sköna värme kom upp till Abisko den 14 juli var det mulet och bara 5 grader varmt. Det vädret höll i sig flera dagar, en natt snöade det, det var blött och slaskigt och kallt, De flesta broarna var bortspolade, bäckarna strida och vattnet var iskallt. Värst var det mellan

Allesjaure och Sälka. Först c:a 30 m vadande i iskallt vatten upp till knäna. Sedan uppe i Kätjapasset snö, 8 km istället för normalt 800 m, och snöade gjorde det med. Vid Sälkastugan var det köldgrader med rimfrost i gräset, detta var den 16 juli. Lite hyggligare blev det vid framkomsten till Kebnekaise och sedan var det som fjället fick lust att visa den vänliga sidan för en dag. Strålände som från en molnfri himmel, vindstilla och tusentals surrande myggor och bromsar. De senare försvann med höjden och väl uppe på Kebnekaises sydtopp hade vi en hänförande utsikt åt alla håll. Åt vänster en oändlig rad av snötäckta fjäll ända fram till Atlanten och mot öster först fjäll och sedan skogar så långt man kunde se. Även här uppe var det så lugnt att en tändsticka brann utan skydd.

Men nästa morgon var det åter malet och under båtfärden mellan Nikkoluokta och Holmajärvi regnade det. Men oftast har jag mött det leende sommarfjället. Jag minns första sommaren jag gick i Jämtlandsfjällen, det hade varit sen vår och jag kom upp strax efter midsommar. Överallt var det blommor, små och oansenliga men i stora mattor.

Eller när Göran och jag gick mellan Sylarna och Gåsen en härlig sommandag. Vi kunde helt enkelt inte motstå den härliga sandplage som Handölsån bjöd på.

Den senaste vandringen i Jämtlandsfjällen var också mest idel solsken. Var det lite halvdant första dagarna så blev det desto soligare och varmare för resten. Vid Fältjägarstugan tryckte Olle det blev för varmt så han grävde sig en grotta i en snödriva, den enda på flera mils avstånd, och i den sov han den natten.

Vid Girtubana bildade bäcken ett litet fall som var en utmärkt dusch och där hade vi en härlig eftermiddag ömsom solande oss på heta klippor, ömsom duschande i bäcken. Det enda obehagliga var bromsarna men låg man still fick man vara ifred.

De flesta lederna i Jämtland och Härjedalen och större delen av Kungsleden i Lappland är nu gamla bekanta som jag gärna återser,

men ännu finns ett stort lockande fjällområde. Sarek. Jag har sett dem, Sarekfjällen, på avstånd, jag vet att det är svårt där, det finns inga stugor utan man måste ha med både tält och sovsäck. Och alla måste vara fjällvana. Men om också Sarek får förbli en hägring så lär längtan till fjällen bli för svår när det blir semestertid. Och får jag ej sällskap hemifrån gör jag väl som förut någon gång, drar iväg ensam.

K G Johansson

Centrum

KONDITORI

Torget 1. ÅKERSBERGA

Tel. 0764 - 20862

Rekommenderas!

ÅKERSBERGA FISK - FRUKT & BLOMSTERAFFÄR

STORÅNGSV. 4 tel. 0764/20301

Daqligen färska
varor till humana
priser

SALLY LIND

Bästa laget...

Det ringde i telefonen en kväll och en optimistisk röst sade: Du Tage som varit med länge i fotbollen här i klubben kan väl skriva en bit till jubileumsskriften och ta ut Österåkers bästa fotbollslag genom tiderna. Då såg jag många av Österåkers gamla fina fotbollsspelare och tänkte att det skulle väl bli en enkel match, men när jag började tänka närmare på saken verkade det omöjligt att komma fram till ett resultat.

Fotboll är ett fascinerande spel, som griper hårt om sinnena både hos spelare och åskådare. Möter man en gammal spelare och kallar honom tjuv och bedragare blir han säkert arg, men ändå inte hälften så förb-d som om man sätter hans skicklighet i fotboll för så där en 20 år sedan i fråga. Därför kanske det är lugnast att först göra en inventering av de bästa laguppställningar vi haft under de 30 år som nu försvunnit så hastigt.

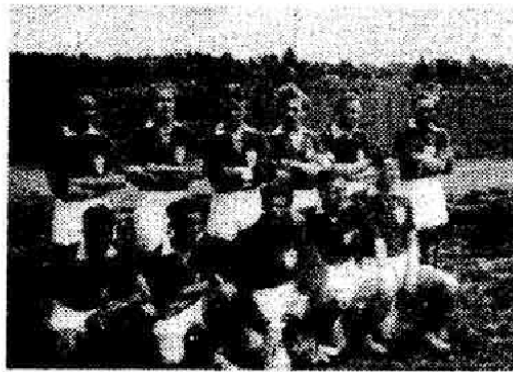
Första "storlag" kan man kalla 1933 års lag. Höjdpunkten för detta lag var vinsten i förstadsmästerskapet och framför allt seriesegern i kvalifiken 1933-34. Laget som spelade i semifinalen mot Ome var följande från mål till vänsterytter. Gustav Fahlkranz, Allan Pierre, Manne Wisén, Ragge Linder, Arne Jansson, Nils Fahlkranz, Einar Dahlin, Tage Jansson, Gustav Balck, Karl Hamrin, Lasse Hamrin. Kvalifiken bildades detta år med lag från Roslagsserien och förstadsserien som upplöstes detta år och bland motståndarlagarna märktes Ome, Spånga, Vallentuna, Täby, Huvudsta med flera. Österåker förlorade bara en poäng med målkvoten 33-5 så meriterna räcker till.

Färgstarkaste laget i klubbens historia var det alla gånger. Typer som Ragge Linder, Allan, Manne, Arne, Kalle Hamrin, Dahlin, och Gustav Balck ser man sällan på en plan numera.

Nästa storlag började visa sig omkring 1936 och det blomstrade upp definitivt 1938 på hösten, då de ledde klass 2 med 5 poäng en tid fast inkallelserna började göra sig märkbara i laget men uppflyttningen till klass 1 klarades.

Vårsäsongen 1940 i klass 1 blev lagets höjdpunkt, ändå var det bara början för dessa unga lovande spelare, vilka började skingras under hösten på grund av skador, sjukdom och avflyttningar. Klubben har aldrig under någon tid haft så många bra spelare att välja bland som just då: Olle Wahlgren, Folke Eriksson, Lennart Gustafsson, Sture Eklund, Sven Pierre, Bertil Andersson, Erik Ålander, Tage Jansson, Birger Gustafsson, Eje Lindell, Gustav Balck.

Dessutom medverkade Nils Fahlkranz som back, Helge Jansson ytterhalva, Åke Johansson ytter, Fredberg centerhalv och Arne Jansson hjälpte också till när det behövdes på olika platser i laget. Alla fullgoda 1:a lagsspelare.

1941 års lag.

Som nämndes i föregående föll en del spelare bort, men omkring 1944 blev det en uppräckning med

ett rätt bra lag, som vann klass 3 norra. Laget ifråga kan väl knappast hänföras till de allra bästa vi haft, då det var ojämnt. En del av spelarna var dock av så god klass att de får tas med i diskussionen om Österåkers bästa varför laguppställningen här nämnes: Bengt Edberg, Nils Frisk, Lennart Gustavsson, Gustav Bergkvist, Gottmar, Helge Jansson, Adolf Ek, Hugo Gustavsson, Glad, Arne Pettersson, Erik Ålander.

Omkring 1948 började åter ett bra lag skönjas, då ett gäng unga grabbar med hjälp av några äldre spelare lyckades klara sig upp ur kvalifiken till klass 3. Laget utvecklade sig åt rätt håll, gick igenom klass 3 och klass 2 och nu är åter Österåker ett klass 1 lag.

Härmed får jag glädjen att utnämna även dessa spelare till ett storlag, de flesta av dem har ju framtiden för sig och har ännu inte nått sin topp, varför det kanske blir åtskilliga förändringar till nästa gång detta lag skall tas ut. Olof Pettersson, Olle Hellström, Stig Jansson, Henry Eriksson, Ola Stridsberg, Uffe Zätterlund, Roland Pierre, Erland Pettersson, Arne Pettersson, Einar Nyblom, Göran Jansson, Rune Johansson Carl Naesenius.

Det är mycket svårt för att inte säga omöjligt att ta ut det bästa laget av de spelare som här omtalats, men jag skall ändå försöka göra ett förslag till bästa laget. Bengt Edberg, Allan Pierre, Manne Visén Henry Eriksson, Arne Jansson, Bertil Andersson, Carl Naesenius, Tage Jansson, Birger Gustavsson, Eje Lindell, Gustav Balck.

Jag misstänker att denna laguttagnings är början till en ändlös diskussion, så jag får passa på att meddela att jag ej är anträffbar under den närmaste tiden.

Tage Jansson

PS Tage fick i uppdrag av redaktionen att ta ut Österåkers bästa lag genom tiderna med sig själv som högerinner. Han är ju utan konkurrens Österåkers bäste fotbollsspelare genom tiderna anser

Redaktionen.

Från "Rak-Maja" till "Eva-58"

Något om damidrotten.

"Rak-Maja", Innehavarinna av en rak- & frisørsalong, därav namnet, torde vara den första aktiva kvinnan i vår förening. Hon var med och tävlade på skidor i början av 30-talet.

Den 22 april 1937 är annars det historiska datum då vår damsektion bildades. Handboll blev den första grenen och har även genom åren haft största intresset. Skidor, orientering och terränglöpning har också sporadiskt förekommit,

1939 började vi spela med i serien, klass 3, som spelades i Vasaparken. Den goda konditionen gav här utmärkt resultat och av 7 seriematcher vunnos samtliga, målkvoten blev 56-16 och det blev en överlägsen serieseger! Året därpå spelade vi alltså i klass 2 och där gick det av bara farten, 5 vinst, 2 oavgjorda, målkvot 27-10 och ny serieseger. Detta år debuterade vi även i DM men där blev det stopp direkt mot Artemis 3-6.

År 1941 hade vi avancerat till klass 1 där vi fick en 5:e placering efter 3 vinster, 1 oavgjord och 3 förlorade, målkvot 19-32.

Vårt bästa lag var nog ändå 1942 då vi hade 2 lag med i seriespel. A-laget blev 6:a i klass 1 medan B-laget fick agera strykflickor i reservlagsserien. Flykten från landsbygden satte in 1943, och detta tillsammans med ett par giftermål gjorde att vi inte kunde hålla samma klass, utan efter 1 seger och 6 nederlag slutade vi jumbo i klass 1. Samma år debuterade vi inomhus där vi blevo 2:a i klass 4B. Sommaren 1944 kunde vi inte heller ordna mer än 1 seger i klass 2 och det blev en ny jumboplats. Det blev i stället en serieseger i klass 4B inomhus som balsam på såren. Sommaren 1945 spelade vi i klass 3 och slutade på 4:e plats. Inomhus blev vi uppflyttade direkt till klass 2, vilket blev för starkt, 2 segrar och 1 oavgjord räckte bara till näst jumbo. Handbollen låg sedan nere ända till 1955 då vi gjorde come back med ett flicklag dock utan större framgång.

Denna vinter har det emellertid ljusnat. Vi har haft flicklag med i serien och startat i S:t Erikscupen. Matcherna har varit jämna men inga segrar. Men träningsintresset har varit stort med upp till 15 flickor på träningarna och motgångarna har bara resulterat i större träningsvilja.

I IFK Stockholms damterräng gjorde vi flera topp-placeringar på 40-talet. 1942 blev Gullan Jakobsson 2:a i klass 2 och året efter blev hon 8:a i klass 1. Då blev Astrid Åkerberg 3:a i klass 2 och 1944 blev

hon 2:a i klass 1. 1945 blev Gullan 2:a och Astrid blev 5:a. 1947 blev Astrid 2:a efter "Nora-Anna" och Karin Johansson segrade i klass 2.

På skidor har Gullan varit det stora namnet: Hon segrade i DM 1944 och deltog i SM i Östersund 1944 och i Boden 1945 och blev 23:e "man" bägge gångerna. Även här har den nya kullen visat lovande takter, i Norrorts-mästerskapen hade vi 8 flickor med och 7 fick priser med sig hem. Yvonne Svedberg var primus med seger bland B-flickorna.

Tage Jansson

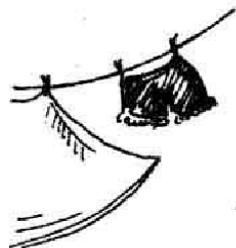
FIRMA GLAS-LARS

ÅKERSBERGA

*Glasmästeri, Glasslipert
och Blyinfattringar*

BILGLAS-BYGGNADSGLAS

Tel: 20343, 20503

Vitt eller svart!

Allting tvättas!

Vit- och kemisk tvätt

Mangling och strykning

 HÄMTAR och HEMSÄNDER
ÅKERSBERGA-TVÄTTEN
CENTRALVÄGEN ÅKERSBERGA
Tel. 21026

SKIDOR

Om skidsektionen, som är i det närmaste årsbarn med själva I.F.K. Österåker kan väl sägas att den som de övriga sektionerna inom föreningen har haft sina goda och sina dåliga år under dess trettioåriga tillvaro. Vilka av dessa som har övervägt tillkommer det väl knappast en fördetting att av-göra, men då undertecknad fått styrelsens uppdrag att på dessa sidor försöka få fram någon slags trettioårig skidhistoria så tycker man nog att speciellt de sista sex sju åren ser betänkligt magra ut. Men det är väl med skidåknungen som med t.ex. fria idrotten och även orienteringen att den hos oss liksom hos flertalet av landets idrottsföreningar har genomgått och geningår en kris, en kris vars symptom kort och gott är att grabbar och flickor inte gärna vill underkasta sig den hårda, men roliga, träning som är förutsättningen för att man skall kunna hävda sig i någon av dessa grenar inte minst i täv-lingsspåret på skidor. Här finns en stor uppgift för t.ex. någon av oss före detta aktiva att göra en insats, ty även om skidsporten som tävlinggren är individuellt betonad så är det inte tal om annat än att en inspirerande leda-re eller god tränare har en stor del i framgången. Nog vore det roligt att på dessa sidor i nästa jubileumsskrift ha en del småtrevligt att referera från distriktsmästerskap, stafetter och andra tävlingar.

En del matnyttigt finns faktiskt redan. Hur många känner t. ex. till att vi kan ståta med en distriktsmästare, Gullan Liljemark lade beslag på pungen 1944, två försök på SM i Östersund och Boden gav visserligen inte samma utdelning men en fläkt av stora världen mitt i Nisse Karlsson-epoken var det i alla fall. Dessförinnan hade vi icke utan framgång varit med och härjat i Rialastafetten, tyvärr numera nedlagd, där vi bl. a. 1939 blev tvåa i konkurrens med starka klubbar från Uplandsdistriktet. Brottbyploppet, även det saligt i åminnelse, var förr en tävling som räknades till en av säsongens höjdpunkter mycket på grund av dess krävande bana. Här noterade vi en seger, Bror Hellström, samt en del framskjutna placeringar. Vidare kan från början av förtio-talet antecknas lagseger i Roslagskullas jubileumslopp, seger i Wedaloppet både i se-niorklassen, Per-Olov Strandberg, och i juniorklassen, Hilding Nordlöf, se-ger i Wasastafetten i B-klassen, samt en del goda framträdanden i Skansensta-fetten och i Djursholmsstafetten. Fortsättningen på förtiotalet skändes inte för sig heller. silverplats på I.F.K.-mästerskapen för Stockholm, fjärde plats

Lennart.

på dam-DM, segrar i klubbmatcher mot I.K. Göta och Viggbyholm samt 89:e placering i Vasaloppet. DM-tävlingarna på 15 km, 30 km, 50 km och stafett upptaga en stor del av skidsäsongen och tilldraga sig väl det största intresset. Här var vi speciellt under förtiotalet med och kämpade om äran och medaljerna. Något mästerskap blev det aldrig men placeringar mellan tio och trettio hävade vi hem en hel del. Placeringar som för den oinvigde inte ter sig så särskilt imponerande kanske men för oss som var med och fick lära vad ett tiotal sekunder kunde betyda i prislistan på en tremil var det oftast en sporre till nya tag i nästa tävling. Konkurrenten i vårt distrikt är ju jättehård på grund av den starka inflyttningen norrifrån och av mycket god klass.

Nog är det undertecknads åsikt att det skidgäng som föreningen hade under förtiotalet var det bästa som vi haft hittills, det bestod av träningsvilliga grabbar, äregigiga och besjälade med ett gott kamratskap och som hade en stor tillgång i dåvarande skidbasen Sigge Landström, vars namn måste nämnas i detta sammanhang. Hans initiativ ifråga om anordnandet av träningsläger norrut i december med ypperliga tränare var på den tiden något nytt för småklubbarna och inte minst hans glödande intresse för uppgiften smittade av sig på oss aktiva. Sedan Sigge lade av med ledarskapet och vårt med tiden en smula överåriga skidgäng mer eller mindre ställde in laggarna har skidsporten inom föreningen tyvärr börjat föra en allt mer tynande tillvaro. För några år sedan gjordes en del försök att få fart på skidorienteringen som tävlingsgren men denna verksamhet dog så småningom ut och med risk för att bli beskylld som skidreaktionär, skulle jag vilja tillägga att det var ingen större skada skedd. Denna kombination av skidåkning och orientering är alldeles för slumpbetonad för att kunna betraktas som "riktig" tävlingsform.

Under 50-talet ha vi emellertid vid ett par tillfällen med bravur kunnat hävda oss som tävlingsarrangörer för ett par distriktsmästerskap och stortävlingar. Såväl banorna som arrangemangen i övrigt fick vid dessa tillfällen högsta betyg av deltagarna.

En liten ljusglimt tycker vi oss nog kunna skönja denna vinter i de stora deltagarantalet i de propagandatävlingar för skolungdom och juniorer som skidsektionen har arrangerat. Vem vet, kanske det bland dessa ungdomar om ett par år skall kunna utkristallisera sig några pojkar och flickor med den rätta gnistan och som inte drar sig för att tänja muskler och ryggbast litet utöver det vanliga. Låtom oss hoppas.

Arne Bergqvist

STUVBITAR

Tre Österåkersgrabbar i Olympiaden, Arne Berg 1932, Bror Hellström 1936, Stig Pettersson 1956. Stig klarade sig bäst: 4:de placering i höjdhopp.

Ur protokollsboken.

- Försäljning av foder:** Sommaren 1928 fick styrelsen i uppdrag att försälja det foder som slagits på fotbollsplanen. Man klippte tydligen inte planen för ofta på den tiden.
- Ersättning:** Bandyklubbor som förstördes vid matcher och träning skall ersättas av klubben, bestämdes 1930.
- Första Klubbdräkten:** 1929. På längden svart och vitrandiga tröjor, svarta byxor, dito strumpor med vita ränder. Användes dessa någon gång?
- Sektioner som försvunnit:** 1929 upptogs cykel på programmet. Sektionen blev mycket livaktig men tyvärr punkterade den redan 1933 och har ännu ej repat sig. Tiden kanske är inne för en mopedsektion?
1930 kom schackspelarna med i bilden. Spelet bedrevs under flera år med stor intensitet tills en schackningsperiod inträdde 1946 och dom blev alldeles matta. Bristande kondition.
Under 1950-talet hade vi dels en ungdomssektion, dels en tyngdlyftningssektion. Den förra dog ung medan den senare förlöft sig.
- Styrelsen:** 39 medlemmars tjänster har tagits i anspråk för olika uppdrag i huvudstyrelsen.
Motsvarande siffra för sektionsstyrelser är 171.
Bröderna Thorsten (20), Sture (28) och Tage S. (25) Jansson har under sammanlagt 73 år haft styrelseuppdrag. Svenskt rekord?

En jubileumsskrift blir till

Det hela började på ett styrelsemöte någon gång under 1957. På dagordningen stod bl.a. jubileumsåret 1958. När ordföranden bultade ordet fritt för denna fråga började förslagen hagla från alla håll (var det någon styrelseledamot som skrattade?) Någon yttrade: "Vi borde allt ha en jubileumsskrift". Kassören, som i andanom såg en mängd sköna sekiner fladdra i väg ur den förut så magra kassan, spände ett par glödheta ögon i den olycklige. När dennes nylonskjorta började förkolnas, hällde vi en hink vatten över offret och bad hövligt kassören sluta med tortyren. Denne som då 347 gånger väst: "Den måste gå med förtjänst", vaknade upp och bad avmått om ursäkt.

Eftersom alla var överens om att någon annan borde sätta i gång med projektet, diskuterades saken ivrigt, endast avbrutet av kassören som ånyo mässade sin ramsa. Slutligen åtog sig två unga män, på den tiden tämligen hoppfulla och ofördärvade, att efter bästa förmåga försöka.

Första redaktionsmötet hölls ett halvt år senare. Ur mötesprotokollet kunde en väsentlig sak utläsas. En redaktörs huvudsakliga uppgift är att sätta folk i arbete, vilket vi omedelbart gjorde. Alla sektioner vidtalades och lovade inkomma med sina bidrag på bestämd tid, ett löfte som ingen riktigt tog på allvar. (Fråga IFK:s sekreterare hur det är när han skall ha in årsberättelserna. Men fråga försiktigt. Helst per telefon.)

Medan artiklarna strömmade in, (2 st kom faktiskt på utlovad tid) tog vi itu med den ekonomiska sidan av saken. Kassören hade nämligen setts smyga sig runt vårt högkvarter, enligt rapportören entonigt mumlande. Vi beklagade givetvis att föreningen förlorat en duglig kassör och gjorde ett allvarligt menat försök att återge honom hans sinnens fulla bruk. En mycket lockande (och pockande) skrivelse utsändes till ortens företagare, erbjudande dem ett utsökt tillfälle att för en billig penning göra reklam för sina produkter. Somtur var för oss, kassören och företagarna var de välvilligt inställda till saken, efter 800 telefonsamtal och 300 besök hade vi fått ihop den summa vi satt som mål. Kassören började långsamt tillfriskna. Vi får hoppas herrar företagare glömt våra enträgna övertalningsförsök om 5 år så kanske det kan bli en jubileumsskrift då också.

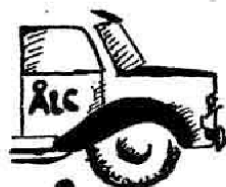
Ja, nu hade vi pengar, det var bara en så oväsentlig detalj som innehåll som fattades, men den saken planlades och avklarades på ett mycket målmedvetet sätt. Vi bad först hövligt, ringde sedan 3 gånger med gradvis minskad hövlighet. Ytterligare 2 otrevliga hemsökelse väntade de försumliga, den sista med kulsprutepistol under armen gav i allmänhet resultat. Några sektioner blev tyvärr utan ordförande, vi beklagar djupt detta men kommer dock även i fort-

sättningen att hålla på våra principer.

Efter dessa respektlösa utgjutelser skall vi försöka hålla oss allvarliga ett tag, trots att denna tidning skrivits av och för gossar med lek-lusten i behåll. Framför allt skall vi tacka för den samarbetsvilja som våra medarbetare visat, alla har gjort sitt bästa för att hjälpa oss, att det är svårt att få tiden att räcka till, framförallt för en idrottsledare, är inte så svårt att förstå. Att så många varit villiga att hjälpa oss med kontanter, antingen genom annons eller privata bidrag, var verkligen uppmuntrande. Och nu sitter vi bara och väntar på kritiken.....

Redaktionen

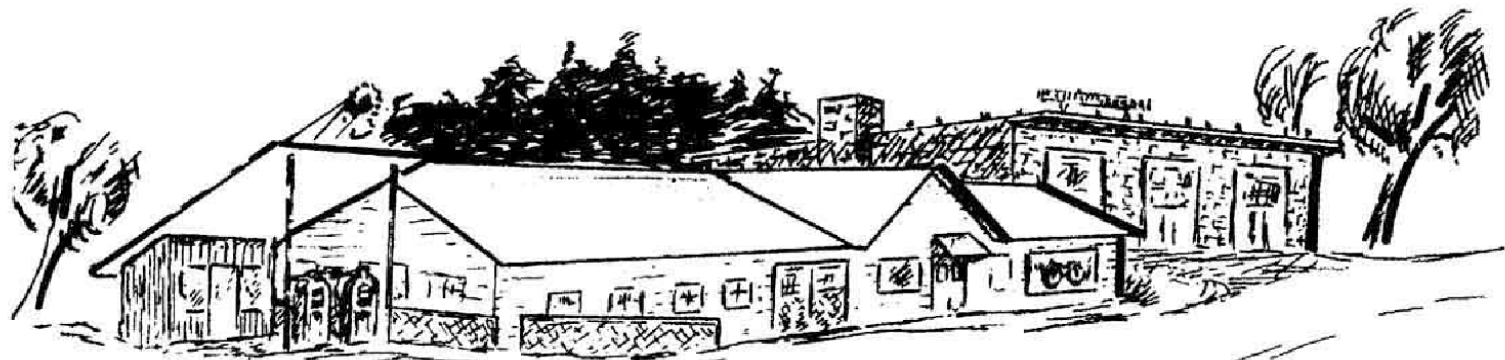

Singel o quus

**ÅKERSBERGAORTENS
LASTBILSCENTRAL**

Tel. kontoret 0764/20785
Bostaden 0764/20973

ROSLAGSV.10 ÅKERSBERGA

**BENSIN och
OLJOR**

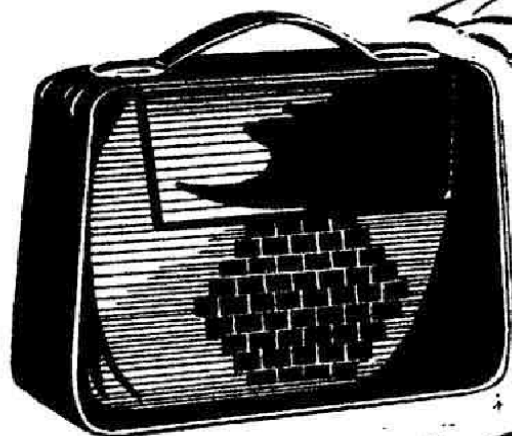
Cykel - Sportartiklar - Mopeder -
Fiske - Camping - Jaktammunition -
Verktyg - Fyrverkeri - Marschaller -
Alla slag av smides - plåt- och
mekaniska arbeten.
El- och gassvetsning.
Idrottsplatsmateriel.
Parksoffor.

**BIL- och MOTOR-
REPARATIONER**

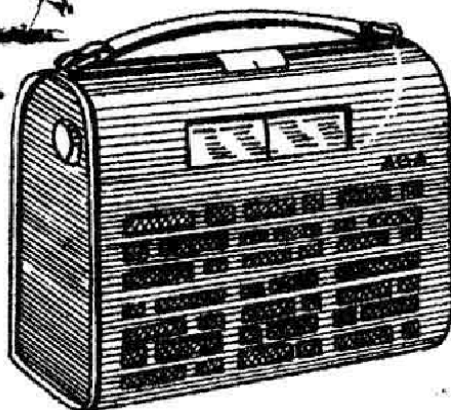
BJÜRCKS VERKSTÄDER

ÅKERSBERGA Tel. 0764/20100 växel
GRUNDAT 1924

STRUMSPARANDE
AGA-TRANSISTOR.
ENDAST GLÖDSTRÖMS-
BATTERIER BEHOVS.
MELLAN- OCH LÅNGVÄG.

- Pris 295:-

DUX "MINX"
KONSTLÄDERKLÄDD,
SKUMPLASTFODRAD
MED MELLAN- OCH LÅNGVÄG.
FINNS I FÄRGERNA
RÖTT, GRÖNT OCH
SVINLÄDER.

Pris 185:-

ÅKERSBERGA ELEKTRISKA A-B

Vill Ni bli en NÖJD TV-ägare?

A och O för en TV-köpare är SERVICE och GARANTI. Gå därför till Bergengrens på Grevgatan om Ni har TV-planer. I de stora och trevliga lokalerna kan Ni under sakkunnig ledning välja någon av de vackra apparaterna i ett prisläge som passar Er. Och ingen annan ger Er så många förmåner på köpet! Förmånliga avbetalningsvillkor.

1 Internationell TV-försäkring

hos Lloyd's of London, som skyddar Er och Er TV under amorteringstiden.

2 Ett HELT års fabriksgaranti

— mer än något annat bolag i Stockholm erbjuder. Ett gott bevis på hur bra våra TV-apparater är!

3 RADIODIRIGERAD SNABBSERVICE

Ring Bergengrens så radiodirigeras snabbt någon av våra servicebilar med erfarna TV-tekniker till Ert hem.

4 STORKONCERN SOM GARANT

Bergengrens, en av Skandinaviens största bilkoncerner med lång erfarenhet av avancerad service är en solid bakgrund till den nya TV-given.

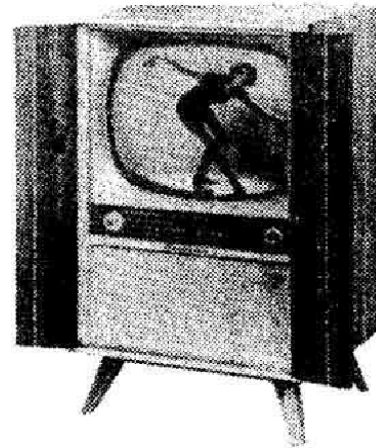
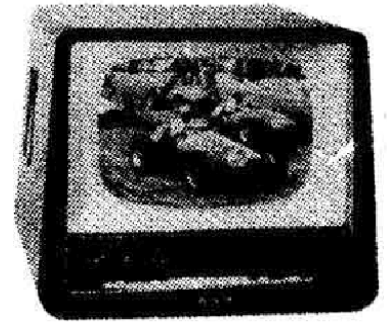
STÖRSTA SERVICE-RESURSERNA och 4-DUBBLA GARANTIN PÅ KÖPET

får Ni endast hos *Bergengrens* **TV**

Grevgatan 36-38. T. 63 16 20. Fredagar öppet till kl. 20

SKANDINAVIENS STÖRSTA TV-UTSTÄLLNING

Modell LIDO,
17" med RADIO 16:
UKV, MV och LV
Riktpris 1.675,—

Modell COMET, 21"
Riktpris 2.075,—
Modell COMET, 24"
Riktpris 2.475,—

Modell RIO, 17"
Riktpris 1.475,—
Modell RIO, 21"
Riktpris 1.745,—

Modell SAN REMO,
21" med FM-radio,
ottag f. högtalare
o. grammaton
Riktpris 1.745,—

— samt ett flertal andra trevliga modeller i olika prislägen.